

ΠΕΡΙΟΔ. ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'—ΕΤΟΣ 23ον

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ὀδὸς Σακεράτους 2—Ἀρσάκη 4.

Διευθυντής· Ἐκδότης

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσστέρ. Ἀπλή Ἐκδοσις Δρ. 12

· Πολυτελής · > 16

Ἐξστέρ. Ἀπλή · Φρ. 15

· Πολυτελής · > 20

ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΖΩΗΣ ΕΞ ΑΝΟΡΓΑΝΟΥ ΥΛΗΣ

Σ ΦΘΕΙΡΟΝΤΑΙ στερεώ-
ταιται πέτραι ὑπὸ τῆς συνε-
χοῦς πτώσεως σταγόνας ὕδα-
τος, οὕτω καὶ λαϊκαὶ πεποι-
θήσεις, αἵτινες μέχρι τῆς χθδὲς
ἐθεωροῦτο ὡς ἀκλόνητοι,
ἀποτελοῦσαι πολλὰς αὐ-
τοὺς τοὺς ἀγρονομίους λί-
θους θρησκευτικῶν καὶ κοι-
νωνικῶν οὐστημάτων, δια-
λύονται καὶ εξαφανίζονται
σὺν τῷ χρόνῳ ἐκ τῶν ἀλ-
λεπαλλήλων φωταυγῶν τῆς
ἐπιστήμης.

Καὶ ἐν ὅσῳ μὲν τὰς νέας
ιδέας ἐπαγγέλλεται ἡ ξηρὰ
θεωρία ὡς ἀποκνήματα φαντασίας ἢ ἀποκαλύ-
ψεως, ἢ ἄλλειψις ἀποδείξεων εἶναι τὸ προ-
χειρότερον τῶν ὅπλων εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνων
οἵτινες μένουσι πιστοὶ εἰς τὰ παροπαράδοτα,
ὅταν ὁμοῦ τὰς θεωρίας ταύτας συνοδεύει ἡ
ἐφηρμοσμένη χημεία καὶ τὰ πραγματικὰ γεγο-
νότα, τότε τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκθαμβὸν
πρὸ τῶν νέων ἀνακαλύψεων ἐπιζητεῖ ἐπὶ μάλ-
λον καὶ μᾶλλον τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, ἀδιαφο-
ροῦν πρὸς τὰς ἀπορητικότητας ἐκ τῆς παλαιό-
τητος ἀρχικῆς δοξασίας. Ἀφ' ὅτου οἱ γνωστοὶ
ὑπὸ τὸ ὄνομα «ἠλιολογῶν» φιλόσοφοι τῶν δύο τε-
λευταίων ἑκατονταετηρίδων ἐπεδόθησαν εἰς τὴν
ἐξέτασιν τοῦ μυστηρίου τῆς ζωῆς, ὁ κλάδος,
εἰς ὃν κυρίως ἔλαχεν ὁ κληρὸς νὰ λύσῃ ἢ τοῦ-
λάχιστον νὰ ἐνδιατριφῇ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο,
ἦτο ἡ χημεία. Καὶ τί μὲν ἀπέτελεσεν αὕτη ἀπὸ
τοῦ χρόνου καθ' ὃν οἱ ἀλχημιστοὶ ἐπεδίωκον
τὴν εὖρεσιν τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου μέχρι πρὸ

ὀλίγων δεκάδων ἐτῶν δὲν ἐνδιαφέρει ἡμᾶς σή-
μερον, ἀλλ' ὁμοῦ δὲν δυνάμεθα ν' ἀντιπαρέλ-
θωμεν ἐν σιγῇ τὴν πρὸ εἰκοσαετίας ἀνακάλυψιν
τῶν «ἠλεκτρῶν» ὑπὸ τοῦ ἄγγλου καθηγητοῦ
Θόμσον. Πρὸ τοῦ χρόνου τούτου θέλοντες νὰ
παραστήσωμεν τὰ ἐλάχιστα μόρια τῆς ὕλης με-
τεχειρίζομεθα τὴν λέξιν «ἄτομον», ἐν τούτοις
ἀνεκαλύφθη διὰ τὸ ἄτομον ἀποτελεῖται ἐκ μυ-
ριάδων ἠλεκτρῶν περιστρεφομένων περὶ ἐνὸς
κέντρον ὡς ἡ γῆ καὶ οἱ λοιποὶ πλανῆται περὶ
τοῦ ἡλίου. Ἐπὶ πλέον ἀνεκαλύφθη διὰ τὰ ἠλε-
κτρα ταῦτα εἶναι ἐκείνα, ἅτινα ἐκφεύγοντα πρὸς
πάσας τὰς διευθύνσεις, ἀκόμη καὶ ἐντὸς τοῦ
κενοῦ, παράγουσι τὸ φῶς.

Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὰ μέγιστα ἀπησχό-
λησε τοὺς σοφοὺς τῶν δύο ἡμισφαιρίων εἶναι ὁ
τρόπος καθ' ὃν παρήχθη καὶ παράγεται ἡ ζωή.

Πάντες οἱ ἐγκύψαντες εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο,
ἀπὸ τοῦ Λαπλὰς καὶ Λαβοναζιέ, συμφωνοῦσι
σήμερον διὰ τὴν ὁροθετικὴν γραμμὴν ἢ ταχθεῖσα
ὑπὸ τῶν παλαιῶν φνοιοδιφῶν μεταξὺ τῶν ἐνορ-
γάνων σωμάτων, μεταξὺ ἐμφύχων καὶ ἀψύχων,
μεταξὺ τοῦ ζωικοῦ πρωτοπλάσματος καὶ τοῦ
ἀναισθητοῦ ἑλικῶν στοιχείου, δὲν εἶναι τόσον
ζωηρὰ, ὅσον ἀρχικῶς διατέθη, ἀλλ' ὅτι εἶναι
λίαν ἀσθενὴς ἢ μεταξὺ τῆς ἀνοργάνου ὕλης καὶ
τῆς ζωικῆς οὐσίας ἐφισταμένη διαφορά—ἂν
ὄντως ὑπάρχῃ διαφορά,—κατόπιν τῆς ἀποδεί-
ξεως, ὅτι ἡ θεωρουμένη ἀνοργάνος, νεκρὰ,
ἄψυχος ὕλη, αὕτη αὕτη μεταβάλλεται εἰς ἐμ-
ψυχον καὶ ζῶσαν διὰ τῶν καταλλήλων ἐνώσεων
ἢ χημικῶν ἐνεργειῶν.

Ἐν τοῖς χημικοῖς ἐργαστηρίοις τοῦ Κοσσὲν
ἐν Γερμανίᾳ καὶ τοῦ Φίσελ ἐν Αὐστρίᾳ ἀνοργα-
νοὶ οὐσίαι σννετέθησαν εἰς ἀτομικῶδη σώματα

ομοιάζοντα ταῖς πρωτεΐναις, μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνυπαρχόντων κντιάρων, ἀτόμων καὶ ἠλεκτρῶν δύναται νὰ ὑπολογισθῇ, καταβάλλεται δὲ ἐργασία καὶ ἐπιπέεται ἐντὸς ὀλίγου πλήρους ἐπιτευξίς τῆς κατασκευῆς τῶν διαλυτῶν ζυμοτικῶν φαρμάκων. ὅτινα ἐν τῷ αἵματι, τῷ στομάχῳ, τοῖς ἐντέροις καὶ τοῖς μυδῶσι ἐνεργοῦσι ὡς χημικὰ κέντρα εἰς τὴν συγκόλλησιν, μεταφορὰν ἢ ἀποσύνθεσιν πολυπλοκωτέρων χημικῶν ἐνώσεων, ὁποῖαι εἶναι ἡ πεψίνη καὶ ἡ πιτύα.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν αἱ οὐσαὶ αἰται ἐθεωροῦντο ὡς «ζῶσαι», ἡ χημεία ὁμοῦ ἀνεκάλυπεν διὰ τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ παράγουσιν αἱ οὐσαὶ αἰται ἐν τῷ σώματι, παρὰ γὰρ καὶ ἐντὸς τοῦ χημικοῦ εργαστηρίου ἐξ ἠλεκτριζομένου ὕδατος περιέχοντος λεπτὰ τεμάχια χρυσοῦ, πλατίνης καὶ ἀργύρου. Τὰ πειράματα ἐξετελέσθησαν μετὰ πλήρους ἐπιτηξίας ὑπὸ τῶν χημικῶν Ὁσγαλδ, Ἀρχένιος, Μάκ καὶ Τζόνς. Τεμάχια κρέατος ζακχάρου ἢ γάλακτος ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ μίγματος τοῦτου ἐπέστησαν τὰς αὐτὰς μεταβολὰς, ὡς ὁφίσταντο καὶ ὅταν τεθῶσιν ἐπὶ τὴν ἐπήρεια διαλυτῆς πεψίνης πιτύας ἢ ἀλλης φυσικῆς ἐνζυμικῆς οὐσίας.

Διαρκούσης τῆς ἀνω ἐνώσεως τὸ μὲν ὕδωρ χίνει τὴν διαφάνειάν του μεταβαλλόμενον εἰς κολλώδη, διμυλώδη, ἀμυλοειδῆ διάλυσι. ἡ δὲ πλάτινα, ὁ χρυσοῦ, ὁ ἄργυρος μετατρέπονται εἰς ἀδιαφανῆ, κοινώδη δαίλυσι, ὥστε οὐδὲ τὸ ἰσχυρότερον μικροσκοπίον δύναται νὰ διακρίνῃ τὰ μόρια τῆς. Τὸ νέον τοῦτο σῶμα, ὅπερ εἶναι ἀντίθετον τοῦ κρυστάλλου, ἀνομάσθη «καλλοειδὲς» δι' αὐτοῦ δὲ οἱ χημικοὶ προσπαθοῦσι νὰ λύσωσι τὸ ζήτημα τῆς παραγωγῆς τῆς τεχνικῆς ζωῆς.

Ἐν Νέα Ὑόρκη τὰ πειράματα τῶν Λόεβ καὶ Καρρέλ ἀπέδειξαν ὅδ' ὅσον εἶναι δυνατὸν τὴν διατηρῶσαν ἐπὶ μακρῶν χρόνων ἐν τῇ ζωῇ τεμάχια ἐξαχθέντα ἐκ ζῶντος σώματος καὶ ὅτι οἱ διάφοροι ἰσοὶ αὐτοῦ δὲν νεκροῦνται ταυτοχρόνως κατὰ τὴν στιγμήν του θανάτου, ἀλλὰ καὶ ὅτι παρ' ἑαυτὰν ὡς ζῶντες, ὡς ἐχίνων, θαλασσίων ἀστέρων, εἶναι δυνατὸν νὰ γονιμοποιηθῶσιν ἄνευ τῆς βοήθειας τῆς φυσικῆς ἀργείας ὕλης, ἀλλ' ἄπλως διὰ προσθήκης χημικῶν τιμῶν ἀλάτων.

Ἀποδειχθέντος οὕτως διὰ τὴν ἐπιστήμην ἠδυνήθη ἡ ἀντικαταστήσις τῶν σπερματιζῶν διὰ νεκρῶν χημικῶν ἐνώσεων, δὲν ἔμεινε παρὰ νὰ κατασκευασθῇ καὶ αὐτὸ τὸ φῶν, ἀφοῦ καὶ τοῦτο ἀναλυτῶν εὐρέθῃ συνιστάμενον ἐξ ὁρισμένων στοιχείων. Ἡ ἡμέρα τῆς κατασκευῆς τοῦ πρωτοπλάσματος ἦτο ἔγγυς. Πρὸ ἐτῶν ἤδη ὁ Βέλγερ καὶ ὁ Μπερθελὼ εἶχον κατασκευάσῃ ἐκ διαφόρων χημικῶν συνθέσεων ὁργανικὰ σῶματα ομοιάζοντα τὰ ἀπλοῦστερα ζωικὰ ὄντα, ἐσχάτως δὲ ὁ καθηγὴς Βουτονάλλ

παρήγαγε μίγμα ἐκ κόκκων φῶν, λιγελαιῶν, ἀλεύρου καὶ ὕδατος, τὸ ὅποιον θερμανθέν δὲ ὄντως ἐπαρουσίασεν ὑπὸ τὸν φασκὸν τοῦ μικροσκοπίου μορφὰς ομοιομορφίας τὰ λευκὰ κντιάρια τοῦ αἵματος καὶ τὰς «ἀμοιβὰς». Ὁ σχηματισμὸς τῶν σωματίων αὐτῶν οὐδόλως σχετίζεται μετὰ τὰς γνωστὰς φυσικὰς δυνάμεις τῆς ἐξέσεως ἢ βαρύτητος, ἀπαρτάλλως ὡς δὲν σχετίζεται μετὰ αὐτὰς ἢ ἀπορρόφησις ὕδατος ὑπὸ σπόρον φασιόλου ριπτομένου ἐντὸς τοῦ ὕδατος, καὶ ἢ ἀνάμιξις ἢ διζήσις τῶν ἐπικειωνοῦντων ὑγρῶν.

Αὐτόματοι ὡσαύτως κινήσεις παρατηροῦνται ἐπὶ σταγόνων ἐλαίου, μίγματος ὕδατος ὀινόπνευματος, σφαιριδίων ὑδροαερίου καὶ ἀλλων ὡς νεκρῶν θεωρουμένων ἀντικειμένων, καθ' ὅμοιον τρόπον, ὡς ἐπὶ τῶν «ἀμοιβῶν» καὶ ἑτέρων κντιοροειδῶν ὑπάρξεων, αἰτινες κατατάσσονται εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν ζῶων, ἐνῶ κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς ἐπιστήμης καὶ αἱ προεργηθεῖσαι οὐσαὶ δὲν εἶναι παρὰ τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἐξελίξεως ἐκ τῆς ἀνοργάνου εἰς τὴν ἀνοργάνου ὕλην.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτι ὁ Πρόεδρος τῆς Βρετανικῆς Ἀκαδημίας κ. Σίφφερ διὰ τοῦ πλέον ἐπισήμου τρόπου ἐκήρυξε πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων ἐκ τῆς ἔδρας του ἐνώπιον 2500 ἐπιστημόνων, ὅτι ἡ τεχνικὴ παραγωγή ζωῆς εἶναι τετελεσμένον γεγονός ἀνήκον ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν ἀνθρωπίνων ἀνακαλύψεων. Ὁ λόγος του ἐκφωνηθεὶς ἐν τῇ ἑφετινῇ ἐνάρξει τῶν συνεδριάσεων τῆς ρηθείσης Ἀκαδημίας παρήγαγε ζωηροτάτην ἀίσθησιν παρ' ἅπαντι τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ τῆς γῆς, οὐκ ἦτον ὁμοῦ ἐτάραξε τοὺς κύκλους τῶν θεολόγων, διότι δὲν περιωρίσθη εἰς τὴν ἀπλήν ἀναγραφὴν τῶν ἐπιτελεσθειῶν ἐρευνητῶν καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν, ἀλλὰ μετὰ στοικῆς ὄντως ἀφέλειας καὶ ἱταμότητος διηκρίτισε τὸ ζήτημα καθ' ἅπασας τὰς λεπτομερείας του, ἀδιαφορῶν περὶ τῶν ἐντυπώσεων του εἰς τὸν κύκλον τῶν ἀντιφρονοῦντων.

Κατὰ τὸν Σίφφερ, ἡ ζωὴ δὲν ἐδημιουργήθη ἐφάπαξ ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδὲ μετηγέθη, ὡς εἶπεν ὁ Θόμπσον, ἐξ ἄλλων κόσμων, ἀλλ' ἐξηκολούθησε καὶ ἐξακολουθεῖ ἀενάως παραγομένη, ὅπ' αὐτὰς τὰς ὕφεις μας, ἐκ τῆς ἀνοργάνου ὕλης διὰ τῆς ἐξελίξεως. Πρὸ πενήκοντα ἤδη ἐτῶν ὁ Γινράχαμ παρητήρησε τὰς ἰδιότητας τῆς ἐν κολλοειδῇ καταστάσει ὕλης, αἰτινες δὲν εἶναι παρὰ ἰδιότητες ζωῆς ὕλης, εὐρισκομένης εἰ ἐν τῇ πρῶτῃ βαθμίδι τῆς ἐκ τῶν ἀνοργάνων εἰς τὰ ἔνδοξα μεταβάσεως τῆς ἀρχικῆς ὕλης. Ἡ χημικότης καὶ αἱ φυσικὰ ἰδιότητες τοῦ ζῶντος ὁργανισμοῦ εἶναι αἱ αἰται μετὰ τὰς τῶν νιτρογενῶν κολλοειδῶν. Εἶναι βεβαιωμένον διὰ τὰς οὐσαὶ ἢ πρωτοπλασμα πάντοτε λαμβάνει τὴν μορφὴν κολλοειδοῦς διαλύσεως, ἢ τὰ μόρια διὰ τῆς ἐπιδράσεως ἀλλήλων καὶ

τῆς ἐπανεργείας χημικῶν παραγόντων μεταβάλλονται εἰς «ἐνζυμα», ὡς δὲ ἐλέγομεν πιτύας, ἀποκινῶντα τὴν ἰκανότητα τῆς ἀφομοιώσεως. Τούτου ἀποδειχθέντος, γνωρίζομεν ἤδη ὅτι πᾶσα ἰδιότης τοῦ ζῶντος ὁργανισμοῦ εἶναι ἀποτέλεσμα ἐδικῆς χημικῆς σκευασίας καὶ ἐπιρροῆς.

Τὰ στοιχεῖα, αἰτὶνὰ ἀπαρτίζονται πᾶσαν ζωικὴν οὐσίαν, εἶναι ἀνθραξ, ὑδρογόρον, ὀξυγόρον, νιτρογόρον καὶ φώσφορον, μετὰ 70 περίπου, ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν μέρη ὕδατος, καὶ ἐπὶ πλέον μικρὰν ποσότητα ἀνοργάνων ἀλάτων, ὅσα εἶναι ἡ χλωρικὴ σόδα, τὸ κάλιον ἢ μαγνησία, ἡ πῶτασσα καὶ ὁ σίδηρος. Ἡ σύνθεσις τῶν ρηθέντων στοιχείων ἐντὸς κολλοειδοῦς μίγματος παρὰ τὴν χημικὴν βίαν τῆς ζωῆς καὶ ὅταν ὁ χημικός κατορθώσῃ νὰ παραίξῃ τὴν δέουσαν ἔνωσην διὰ τῆς ἀναλόγου ποσότητος, ἀναμφιβόλως τὸ παραχθησομένον ἀποτέλεσμα εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ καλοῦμεν ζώην.

Πρὸ τοῦ Παστέρ, ὁ κόσμος γενικῶς ἐπίστευεν διὰ τὰ βακτηρίδια καὶ λοιποὶ μικροοργανισμοὶ παρήγοντο αὐτομάτως, καὶ ὁμοῦ, ἀσχετῶς πρὸς τὰ ὅπ' αὐτοῦ γινόμενα πειράματα, ἡ δοξασία αὕτη πίπτει ἀπ' ἑαυτῆς, ὅταν ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι ἐὰν ἡ γένεσις ἦτο αὐτόματος, παραγομένη ἐκ τοῦ μηδενός, ἔπρεπε πάντα τὰ οὐτωσὶ γεννώμενα ἔνδοξα ζῶντα ὄντα, νὰ ὁμοιωσῶσι πρὸς ἄλλα κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ τὰς ἰδιότητας, τοῦθ' ὅπερ οὐδόλως συμβαίνει. Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι παρὰ μεταβολή, βράδεα ἐξελίξις τῆς ἀνοργάνου ὕλης, γινόμενη ἐν τῷ παρελθόντι, γινόμενη ἐν τῷ παρόντι καὶ μέλλουσα νὰ γίνηται αἰωνίως. Οὐδὲ πρέπει νὰ καλέσωμεν ὑπερφυσικὴν τὴν ἐκ τῆς ἀψύχου ὕλης ἐξελίξιν κατωτάτης τῆς πρῶτου βαθμίδος ἐμφύχου οὐσίας ἐκ ταύτης δὲ ἑτέρας ὑπεριτέρου βαθμοῦ καὶ οὕτω καθέξης μέχρι τελειοτάτου τῶν πλασμάτων.

Κατὰ ταῦτα πᾶσα ὕλη δύναται καὶ οφείλει χάριν τῆς παγκοσμίου δικαιοσύνης νὰ ἐμφυτωθῇ θάπτον ἢ βράδιον, ἦτοι νὰ ζῆσθ, ὅπου φντροβέξωσι αἱ δέουσαι χημικαὶ συνθήκαι, καὶ πάλιν ν' ἀποθάνῃ ὅπου ἄλλοι ἰσχυρότεροι χημικοὶ λόγοι ἐξ ὄν συνετέθη, ὅπως τὰ τέως ἀπαρτίζοντα αὐτὴν στοιχεῖα διαδοχικῶς χρησιμεύσωσιν εἰς παραγωγὴν ἑτερογενῶν ὕλικῶν ὑποστάσεων. Ὅτι δὲ ἡ ζωὴ δὲν παρήχθη ἐφάπαξ ἐξ ἀλουθῆ παραγομένη ἐκ τῆς ἀνοργάνου ὕλης, πειθόμεθα ἐκ τοῦ ὅτι οὐδέποτε αἱ ἐπὶ τῆς γῆς συνθήκαι ἦσαν διάφοροι τῶν σημερινῶν, ὥστε ἐκεῖνο ὅπερ ἔγινεν εἰς τὸ παρελθόν νὰ μὴ δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἐν τῷ παρόντι, δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς λόγος νὰ πιστεύσωμεν δὲ διὰ τὴν παραγωγὴν τῆς ζωῆς ἦδελες τελεσθῆ ἐν ἐνὶ καὶ ὁρισμένῳ χρονικῷ σημείῳ τῆς αἰωνιότητος. Ἐὰν δὲ ἡ ἐπιστήμη μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης δὲν εἶχε παρατηρήσει τὴν γένεσιν αὐτῆς, τοῦτο προῆλθε, διότι δὲν εἶχε κάμει τὰς δευσίας

ἐρεῦνας ἐν τῷ σχετικῷ πεδίῳ. Εἶναι ἀληθὲς διὰ τὰς οὐσαὶ παραγομένη κατ' ἐκείνην ἐξ ἀνοργάνου ὕλης εἶναι τοιαύτης φύσεως, ὥστε φαίνεται ἀμφίβολον ἂν πρέπει νὰ καταταχθῆ ὄντως εἰς τὸ ζωικὸν βασιλεῖον, καὶ εἰς τοῦτο ἀκριβῶς τὸ σημεῖον εὐρίσκειται ἢ σημερινὴ ἐπιστήμη, ἀλλ' ὁμοῦ δὲν εἶναι δύσκολον ὅπως διὰ τῆς φαντασίας ἡμῶν καταλήξωμεν εἰς τὸ θετικὸν συμπέρασμα περὶ τοῦ τί δύναται νὰ γείνη ἐὰν ἢ οὕτω κατεσκευασμένη ζῶσα οὐσία διέλθῃ ἐπιτυχῶς τὰς σχετικὰς συνεκδοχικὰς μεταβολὰς καὶ μεταμορφώσεως. Ἡ ἀνοργάνου ὕλη τοῦ κόσμου διαρκῶς μεταβάλλεται, Νέαι χημικαὶ ἐνώσεις σχηματίζονται καθημερινῶς, αἱ δὲ παλαιαὶ διαλύονται Νέα στοιχεῖα ἐμφανίζονται ἁπλοῦτως, ἀπόλλυνται δὲ τὰ παλαιὰ.

ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Πότε, γλυκεῖα Πατρίδα μου, θά δοῦμε καὶ ἐδῶ πέρα,
Νὰ κυματίζῃ ἡ ποθητὴ τῆς λευθερίας παντιέρα ;
Πότε, καί, τότε ἡ Μάνα μας ἐκείνη ἡ Μεγάλη,
Στὴν λατρευτὴ τῆς ἀγκυλιὰ θά μᾶς σιμῶσῃ πάλι !

Πότε ἄχ! τότε τῆς σκλαβιάς τὰ σίδερα θά σπάσουν,
Ποῦ μᾶς αἰμακελαίψανε μετὰ τόσην ἀπονία,
Κι' ἐλευθεροὶ νὰ τρέξομε στῆς Μάνας τὴν ἀγκυλίαν,
Γιὰ νὰ γευθοῦμε πάλι τὰ μητρικά φιλιά !

Πόσον καιρὸ ἡ ἄχαρη σκλαβιά θά μᾶς πλάκωνῃ,
Καὶ μ' ἀλυσιδεσ αἰυτες τοὺς δόλιους θά μᾶς ζῶνῃ,
Ζητοῦσα καὶ τοὺς πόθους μας αὐτοὺς νὰ καταπνίξῃ,
Καὶ σὺν τὴν Κίρκη μαγικά στοὺς χοίρους νὰ μᾶς
ἰστέν !

Μέσ' στὴ σκλαβιά περᾶσαμε ἄπειρα, τόσα χρόνια,
Μιά μόνη λέξη ἔχοντες σὸ στόμα, στὴ καρδιά,
Ποῦ μέρα-νύχτ' ἀκοίμητη στοῦ καθενὸς τὰ στήθια,
Βογγάζει καὶ εἰν' ἡ Λευθερία τοῦ σκλάβου ἢ λαλιά !

Πότε πανώρημα Κύπρο μου, θά βάλῃς τὴ στολή Σου,
Τὴ γαλανὴ Σου φορεσιά καὶ τ' ἄσκιαχο σπαθί Σου,
Καὶ νὰ προβάλλῃς ὄμορφη, Κοπέλλ' ἀνδρειωμένη,
Νὰ δεικνῆς πῶς ζητᾷς καὶ ἐοὺ νὰ ζῆς λευθερωμένη !

Δὲν περνᾷ μέρα ποῦ νὰ μὴ φωνάξῃς τὸν καὶμὸ Σου,
Ποῦ μέσα εἰς τὰ σπλάχνα Σου κτυπάει βροντερὰ,
Δὲν περνᾷ μέρα ποῦ νὰ μὴ προβάλλῃς χλωμασμένη
Σκούζοντας ἀδιάκοπα μετὰ μάτια βροχερὰ !...

Πότε γλυκεῖα πατρίδα μου θά δοῦμε καὶ ἐδῶ πέρα,
Νὰ κυματίζῃ ἡ ποθητὴ τῆς λευθερίας παντιέρα ;
Ἐκείνη... ποῦ καὶ ὁ ἰσκιος τῆς μονάχα μᾶς λυβάνει,
Καὶ κάθε μιὰ σκλάβια καρδιά μ' ἐλπιδὲς τῆς φτεροῦναι ! !

Λευκοσία

ΠΟΛ. Α. ΚΥΠΡΙΑΝΙΔΗΣ

ΤΟ ΑΙΤΙΟΝ ΕΝΙΩΝ ΑΙΦΝΙΔΙΩΝ ΘΑΝΑΤΩΝ

Ο προσδιορισμός τού αίτιου τού θανάτου συνίσταται πρόβλημα σπουδαιότατον και πολυλάκεις δυσεπίλυτον διά τόν άπλούστατον λόγον, ότι πλείστοι μάλιστα ή ήττον περίπλοκοι παράγοντες δύνανται συνεργήσαι προς τό μοιραϊον τέλος. Πρόγματι δέ ο θάνατος—έξαιρουμένου τού από τραυματισμού θανάτου—ούδέποτε αποτελεί άπλουτον φαινόμενον έπερχόμενον άποτόμως έν τω μέσθ τής ζωής, αλλά τούναντίον συνίσταται τό άποτέλεσμα αλληλουχίας φαινομένων αλληλεξαρτήτων, ών τό έσχατον, ή συγκοπή ή ή άσφυξία, αποτελεί τό προσόμιον τής παύσεως τών ζωτικών φαινομένων. Ο διεθυντής τού έν Νέα Υόρκη Παθολογικού Ίνστιτούτου Dr. Certeel έδημοσίευσε μελέτην αναγομένην εις τα διάφορα αίτια τού θανάτου, εύρίσκωμεν δ' έν αύτ ή και περιπτώσεις τινάς λίαν άξίας προσοχής.

Τοιαύτη λ. χ. έστίν ή περίπτωση άνδρός είκοσιεπταέτους θεραπευομένου δι' έλκώδη σύφιλιν τής ρινός και τού προσώπου και έμφανίζοντος από καιρού εις καιρόν δυσπνοϊκούς παροξυσμούς έκλαμβάνομένους ώς άσθματικούς. Κατά τινα τών παροξυσμών τούτων αίφνης έπαθε κυάνωσιν και έξέπνευσεν έν όλίγαις στιγμήαι. Ύπετέθη τότε ότι ο θάνατος προήλθεν από ανευρύσματος ή από όξείας διατάσεως τής καρδίας, κατά τήν νεκροτομίαν όμως απέδειχθη ή ύπαρξις οιδήματος τής γλωττίδος από λίαν έκτενοūs έλκώδους συμφιλιδικής λαρυγγίτιδος.

Εκπληκτικώτερα έτι ύπήρξαν τά νεκροτομικά εύρήματα έν ταίς άκόλουθοις τρισί περιπτώσεσιν :

Έν μέν τή πρώτ η προύκειτο περί άνδρός έξηκόνταέτους εισελθόντος εις τό νοσοκομείον ως πάσχοντος εκ χρονίας νεφρίτιδος και κωλίτιδος. Μεθ' ήμέρας δέ τινας απέθανεν αίφνιδίως. Κατά τήν νεκροτομίαν εύρέθη έκτενές καρκίνωμα τού στομάχου κατέχον τό ήμισυ σχεδόν τού προσθίου και τού όπισθίου τοιχώματός αυτού και προκαλέσαν κεραυνοβολον έσωτερικήν αίμορραγίαν.

Έν δέ τή δευτέρα προύκειτο περί γυναϊκός ήλικίας 74 έτών νοσοκομουμένης διά χρονίαν νεφρίτιδα και αποθανούσης αίφνιδίως έν τω μέσθ φαινομένων, άπερ έθεωρήθησαν ως άποτοκαοιδήματος τών πνευμόνων. Κατά τήν νεκροτομίαν εύρέθη ο στόμαχος πεπληρωμένος

ρευστού αίματος ένεκεν έλκους διαβρώσαντος τό τοίχωμα μίας τών γαστρικών άρτηριών.

Έν δέ τή τρίτ η περιπτώσει προύκειτο περί γυναϊκός ήλικίας 75 έτών αποθανούσης αίφνιδίως μετά φαινομένων πνιγμονής και κατερείψεως. Κλινικώς έθεωρήθη ότι ο θάνατος προήλθεν από έγκεφαλϊκής αίμορραγίας, άλλ' ένεκα τού τάχους τής εξελίξεως και τών δυσκολιών πλήρους εξέτασεως ουδαμώς καθωρίσθη ο τόπος και ή έκτασις τής αίμορραγίας ταύτης. Κατά τήν νεκροτομίαν εύρέθη μεγίστη αίμορραγία κατά τήν φαιάν ουσίαν, κατά τας έγκεφαλικάς κοιλίας και κατά τά δύο πρόσθια και όπισθια κέρατα τού δεξιού μέρους. Η αίμορραγία αύτη, διενεργήσασα πλήρη καταστροφήν τών γαγγλιων τής βάσεως προς τά άριστερά, εισεχώρησεν εις τόν φλοιόν και υπό τήν άραχνοειδή μήνιγγα.

Από ίατροδικαστικής απόψεως, ή καταστροφή τού εύγενους ιστού και ή μεγάλη έκτασις τής αίμορραγίας εξαπλωθείσης και υπό τήν άραχνοειδή μήνιγγα, μάλιστα δ' από τού αντίθετου μέρους, καθ' ο ήρξάτο ή αίμόρροια, εις λίαν διδακτική. Οντως δ' αδυνατούμεν έννοήσαι άμεσα επέκτασιν τής αίμορραγίας από τού ενός εις τό αντίθετον μέρος τού έγκεφάλου. Λίαν πιθανόν ότι ή υπεράβλουςα ένδοκρανική πίεσις, ήν προούκάλεσεν ή αίμορραγική καταστροφή τού δεξιού ήμισους τού έγκεφάλου, εξήσκησεν αναγκάως επί τών επιτολής αίμοφόρων όγγείων τού άριστερού ήμισους άκούσαν πίεσιν προς παραγωγήν αύτό τούτο τραυματικής αίμορραγίας κατά τήν λεπτήν μήνιγγα.

(BUL. MEDICAL)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Σιγά ! Σιγά ! ο θάνατος ήλθε και τού 'λειωσ
τό στόμα.
Κ' ένφ ή ψυχή τού ποιητού δεν είχε φόνει
άκόμα
Ένα τραγοϋδι ένύληος και έπος
στο χέμα
Ένα μεγάλο δάκρυο ένύληος
θαμό,
Γιατί να σβύνη ή ζωή,
Γιατί τού χάρου ή πληγή δεν έχει
γιατμικό ;
'Ελπίδες, πόθοι, όνειρα
Να είναι μόνον μιά ανοή.

ΣΟΦΙΑ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΤΑ ΗΘΙΚΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Ι ΜΕΓΑΛΑΙ άρεται τού στρατού εισίν εις τών κυριωτέρων τής νίκης παραγόντων.

Έν πρώτοις ή νίκη δεν είναι δυνατή, έλλειπούτης τής πεποιθήσεως. Αυτή δέ διαφοροτρόπως αποκτάται. Παρά τοίς λίαν θρησκευτικοίς λαοίς,

ο Θεός ύπισχνήται και άσφαλίζει τήν νίκην. Ο Θεός τών Ίουδαίων υπό τήν έποψιν ταύτην έδρα ώς οι θεοί τών Έλλήνων και τών Ρωμαίων και όπως βράδιον ο Άλλχ των Μουσουλμάνων' έν τή αρχαιότητα οι Θεοί έπροστάτιον τό άστν, άπόρθητον έν έσω οι άνδριάντες αύτών ώρθούντο έν τοίς ναοίς.

Επίσης ουδέποτε κατείροντο μάχης, ει μη πρώτοι έπηρεώτων τούς οίωνούς και ιεροσκόπους, οίτινες παρηκολούθουν τόν στρατόν και συνεβουλεύοντο πρό τής μάχης. Η δέ τελετή έγιγνετό έπισήμως, τών θυμάτων έστεφνωμένων δι' άνθρών, τών δ' ιεροσκόπων μεγαλοπρεπώς ένδεδυμένων.

Έάν δ' όμως οι οίωνοί ήσαν δυσμενείς, οι στρατοί άποτεταρρυμμένοι έρριπτον τά όπλα, πεπεισμένοι ότι οι Θεοί ήσαν κατ' αύτών.

Είναι άληθές ότι ο στρατηγός ήδύνατο να πείση τούς μάντεις όταν ήτο βέβαιος περί τής διαθέσεως αύτών, και δη συχνάκις ύπηγόρευεν εκείνοις τήν ποθουμένην άπάντησιν. Ούτω Πausανίας ο στρατηγός τών Έλλήνων διά θανάτου ήπίλησε τούς οίωνοσκόπους εάν τχ οίωνίσματα ήσαν άπαίσιμα, και ήδυνήθη κατόπιν να κατακόψη τόν περσικόν στρατόν τού Μαρδονίου.

Όταν δέ τυχόν ο στρατός νικηθ ή θρησκευτική πίστις αίτιολογεί τήν ήτταν' ο Θεός ήβουλήθη να παιδεύση τόν λαόν του' τούτο συνέθη παρ τούς Ίουδαίους, τόν αυτόν δέ συλλογισμόν έποίησατο ο Μωάμεθ νικηθείς υπό τών πολιτών τής Μέκας. « Η άνδρεία σας εκάμθη, παρηκούσατε τω Θεω» ειπεν εις τούς πιστούς του' ή πάλιν ο Θεός σας έτρεψεν εις φυγήν, ίνα σας δοκιμάση» και άλλοτε κατεβλήθησαν υπό τού Σατανα προς τιμωρίαν διαπραχθείσης άμαρτίας. Θα ήτο εύκολον πώλλ' άλλα τοιαύτα να καταλέξωμεν. Και ο άρχηγός δ' οφείλει να έχη πεποιθήσιν, του θ' ύπερ δεν άρύεται εκ μόνης τής γνώσεως τών στρατιωτικών η εκ μόνης τής μεγαλοφυίας του. Δύναται να πιστεύη εις εύνοϊκόν όνειρον,

να έχη πεποιθήσιν εις τάς προρήσεις η άπλώδεις εις τόν άστέρα αυτού' ούτω ο Ναπολέων ένόμιζεν έαυτόν προστατευόμενον ύπ' άστέρος, ουχι πλέον μεταφορικώς, αλλά κυριολεκτικώς, διότι τόν έβλεπε λάμποντα έν τω ουρανω. 1

Άλλ' εάν στρατηγάτης περιωριζετο εις ταύτην μόνην τήν διαβεβώσιν, αι πεποιθήσεις αύτου λίαν συχνά θα διεψεύδοιτο. Τούτο δε συνέθη' διότι γνωρίζομεν στρατηγούς νικηθέντας, ένεκα τής εις τό Θεον ή εις τόν άστέρα αύτών παραμελήσεως των. Έγγύτερον ήμών έλδομεν τούς τρανοβαλείους στρατηγούς μαχομένους συχνάκις με τήν ιεράν βίβλον ανά χείρας.

Τούναντίον δέ ο ίκανός άρχηγός οφείλει να ένισχύη τό ήθικόν των μαχητών του. Άλλοτε δ' ουδέν τούτου εύκολώτερον καθ' όσον ήρκει ή υπό τών ιερέων και μάντεων βεβαίωσις τής νίκης. Σήμερον δεόν να άπαγγέλωνται λόγοι η μεταβιβάζωνται τούς στρατιώταις γενικαί τινες διατάξεις. Ούτω τή πρωτεραίη τής μάχης τού Άούστερλιτς ο Ναπολέων διέτρεχε τάς φυλακάς των έν ύπαίθρφ καταυληγμένων τού στρατοπέδου του. Έν Άρκολ έδιδε στρατηγικάς έξηγήσεις εις τά στρατεύματα του, εύπροσήγορος μεθ' όλων, έπαναπαυόμενος επ' αύτων, ύπνωτίζων και πέμπων αύτούς εις τόν θάνατον.

Οι άξιωματικοί αποτελούσι τό αναγκαϊον διάμεσον μεταξύ στρατηγού και στρατιωτών. Διά τών άξιωματικών μεταβιβάζεται ή επί τή νίκη βεβαιότης' έντεύθεν ή αναγκαιότης κωλών και σταθερών στελεχών, ως λέγεται διά τεχνικών όρων.

Άλλ' ή άπλή μεταδόσις τής πεποιθήσεως και εμπιστοσύνης δεν άρκει εις τόν αγαθόν στρατηγόν' ούτος δεόν να συνεργήση όπως διασώση τήν πίστιν των αντιπάλων του.

Οι άγριοι λαοί έπιζητούσι να φοβίζωσι τούς έχθρούς διά τής πολεμικής αύτων στολής. Χρωματίζουν τό σώμα, καλύπτονται διά πτεροφόρων πύλων, θέτουσι γιγάντια κέρατα ζύων κ. τ. λ. Διά τών πολεμικών αύτων κραυγών και ύμνων έμποιοϋσι φόβον τοίς έχθροίς, παρορμώντες έν ταυτφ εις σφαγήν. Ούτω, ο Τυρταός διά τών ποιημάτων του άσφαλή κατέστησε τήν νίκην των Σπαρτιατών.

1 Πρόκειται περί τής 'Αφροδίτης, ης ή άπαράβλητος λάμπει διαπερ άνωτός τό στερεώμα έν καιρφ ήμέρας, όταν ο πλανήτης ούτος, κατά τήν περί τόν ήλιον περιστροφήν του, εύρίσκειται μακράν τού πλανητικού ήμών κέντρου.

Πρός παγίωσιν του ήθικου των στρατευμάτων, οι αρχηγοί δέον να βαίνοσι προς τα πρόσω. Στρατός ήναγκαζόμενος εις παθητικήν δράσιν, και περιοριζόμενος να αμύνηται μόνον, ταχέως απόλυσι την πεποίθησιν, στερείται δε της υπερειδούσης προς την δράσιν όρμης.

Παρά την αποτελεσματικότητα των νεωτέρων όπλων αι διά λογχών έφοδοι και αι έφορμαι του ήπικου, θεωρητικώς καταδικασθεύσαι υπό πολλών τακτικών, εστέφθησαν υπό έπιτυχίας κατά τους τελευταίους πολέμους. Όπως δήποτε κέκτηνται μεγάλην ήθικην έπιρροήν. Μικρά ήπικα σώματα ήδυνήθησαν να τρέψωσιν εις φυγήν πολυάριθμον πεζικόν, όχι μόνον κατά την Γαλλικήν Έπανάστασιν και την Αυτοκρατορίαν, άλλ' έγγύτερον έτι, τώ 1866, έν Κουστόζ, επανελλημένως κατά τώ 1870, και κατά τον τελευταίον Ιαπωνο-βωσσικόν πόλεμον.

Τούτ' αυτό συμβαίνει και εις τους κατά θάλασσαν πολέμους, της έπιτυχίας άνηκούσης τώ έπιτιθεμένω. Ούτω, τώ 1866, έν Λίσσα ο ξύλινος στόλος του αυτριακού ναυάρχου Tegethoff έπετέθη κατά των Ιταλικών Θωρηκτών και τήν ένίκησαν· αι έπίστρατοι ναυμαχίαι έν τώ λιμένι του Port Arthur τούτο πιστοποιούσιν έπαρκώς.

Ός προς τους πανικούς, οτινες τρέπουσιν εις φυγήν και τους άνδρειοτάτους, προέρχονται άναμφηρίστως εξ ύποβολής. Η ιστορία άναφέρει πολυάριθμα παραδείγματα από της προσβολής των 300 άνδρειών του Γεδεών, οστις μετά δαδών, πηλίνων άγγελίων και ήχηρών σαλπίγγων, ένίκησαν Μαδιαννίτας. Η τακτική των έπιφανεστέρων στρατηγών έμπνέεται εκ της έπιθυμίας των ν' άφαιρέσωσι την εις έαυτους πεποίθησιν του έχθρου. Κατά τον αυτόν τρόπον έκτελοϋσι καταναγκαστικώς πορείας, είτε προς αιφνιδίαν του έχθρου κατάληψιν ή προς υπερφαλαγισμόν αυτού· άλλ' αι ένεργοί αύται πορείαι εισί σχεδόν πάντοτε άκίνδυνοι, ως γινόμεναι υπό έλαχίστου αριθμού άνδρών· εάν δε έμπνέωσι πανικούς, τούτο προέρχεται ως εκ του άπροόπτου.

Η στρατηγική άσχολεείται επίσης περι του ήθικου παράγοντος. Δέν βραδύνουσι σήμερα, ως άλλοτε, να καταλάβωσιν εξ έφόδου όχυράν θέσιν, ή να κατακτήσωσιν έπαρχίας τινάς· άπ' έναντίας σπεύδουσιν εις τώ κέντρον της χώρας και πλήττουσιν εις την καρδίαν, σκοπούντες την πρωτεύουσιν.

Τή άληθεία λαός τις όμολογεί την ήτταν αυτού και ύποτάσσεται, άλλ' ως επί τώ πλείστον θα ήδύνατο να εξακολουθήσιν την πάλιν. Έάν δ' όμως έγκαταλείπη ταύτην, τούτο προέρχεται εκ του ότι δέν πιστεύει πλέον εις τώ δυνατόν της νίκης. Η άντοχή των νενικημένων ποικίλλει κατά τās περιστάσεις.

Η Πρωσία ύπετάγη μετά τώ Valmg και την Ίέναν, ή Αυστρία μετά την μάχην του Σολφερίνου, ή δε Γαλλία άντέστη περισσύτερον τώ 1840. Οι Ισπανοί κατά την πρώτην γαλλικήν αυτοκρατορίαν διηνεκώς ένικώντο, ουδέποτε δ' έρως ύπετάσσοντο, και τέλος ούτως άπεδίωξαν τον εισβολέα. Τώ αυτό θέαμα παρουσιάζει και ή Έλλάς επί τριακόςια έτη.

Εκ Παρισίων

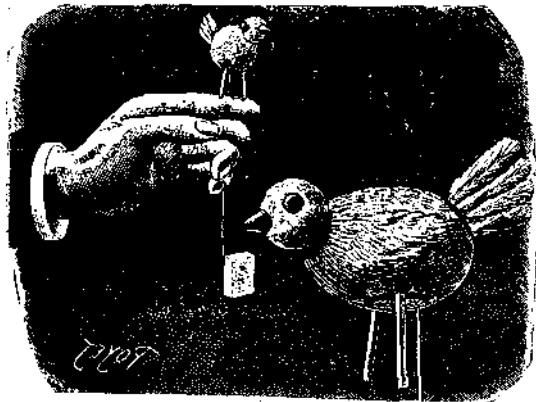
ΠΑΝ. ΔΙΒΑΡΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Τώ τεχνητόν πτηνόν

Ανεφέρμεν εις προηγ. παίγνιον τον τρόπον της κατασκευής ήψύχων όντων, δυναμένων καταλλήλως και διά τεχνητού μέσου διά της άντισταθμίσεως του βάρους να Ιστανται ορθίως.

Ηδη κατασκευάζομεν μικρόν πτηνόν ως εξής όπερ Ιστανται ορθιον συνεπειά του ίδιου νόμου της βαρύτητος.

Τώ σώμα του πτηνου άποτελει κέλυφος ωού, συμπληρωμένον διά ψύχας υγρου διά την κεφαλήν, και ξυλαρίων διά τους πόδας κτλ. φέρει δε και σύρμα διά τώ άντιστάθμισμα του βάρους, ως είδομεν και εις προηγ. παίγνιον.

Όσον άφορά τώ συγκρατόν τώ βάρος σύρμα διατίθεται ως έμφαίνεται έν τώ άνω σχήματι ήμών, και τώ παίγνιον είναι έτοιμον προς έκτέλεσιν.

Ηδη δύνασθε να τώ τοποθετήσετε επί του δακτύλου σας, επί φιάλης ή επί κλάδου δένδρου και θα Ιστανται έντελώς ορθιον ή θα κινήται ταλαντευόμενον, άλλα χωρίς να πέση άν του προσδώσθε διά του δακτύλου μικράν κίνησιν. Άνευ του βαριδίου φυσικά δέν δύναται να σταθή ορθιον.

Φ. Π.

ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Θεραπεία του εκζέματος των παιδων.

Ο Galewsky συνίστησι την ακόλουθον σκευασίαν ως επέχουσαν την υδρόρροϊαν του εκζέματος των παιδων.

Oxide de zinc	} αά 20.0
Talc	
Glycerine	
Alcool dilué	} αά 10.0
Eau distillée	

Προς επιχρίσεις τοπικάς.

Αποτελεσματικά ώσαύτως θεωρούνται και αι ύγραί επιδέσεις διά διαλύματος 1/4—1/2 τοίς 100 ρεζορίνης.

Κατά της νυκτερινής ενουρίσεως των παιδων.

Αποτελεσματικώτατον φάρμακον κατά της παθήσεως ταύτης των παιδων συνίσταται μίγμα εκ τριών μερών βάμματος εύθαλείας και ενός βάμματος έμετικών καρύων, εξ ου μίγματος χορηγούνται 10—20 σταγ. ήμερησίως παιδίσι ήλικίας από 7—12 ετών.

Νέον μέσον προς διατήρησιν ζώων και φυτών.

Διάλυμα άριστον προς μονοποίησιν και διατήρησιν ζώων και φυτών εις τους φυσικούς αυτών χρωματισμούς ανεκαλύφθη έσγάτως υπό του Wickerscheuer του έν Βερολίνω Ζωολογικού Μουσείου· παρασκευάζεται δε διαλυόμενον 10 γραμ. στυπτηρίας, 2 γρ. 50 χλωριούχου νατρίου, 1 γρ. 20 νιτρικού καλίου, 6 γραμ. άνθρακικού καλίου και 1 γραμ. τριοξειδίου άρσενικού έν 300 γραμ. ζέοντος ύδατος. Τώ διαλύματι τούτω τίθενται έτι 120 γραμ. γλυκερίνης και 30 γραμ. μεθυλικού οϊνοπνεύματος.

Άπαντα τά αντικείμενα ζωικά ή φυσικά, τά διατηρούμενα έν τώ υγρώ τούτω, διαφυλάττουσι την μορφήν την χροϊάν και την ελαστικότητα έν άξιοσημειώτω βαθμώ.

Ο άσπασμός των νηπίων

Δέν λέγομεν ότι δέν πρέπει ή μήτηρ να άσπάζηται τώ τέκνον αύτης. Άποτελει τούτο μέρος αύτης και δύναται να πράττη τούτο κατ' άρέσκειαν, ει και δέον αύτη ίνα έχη ύπ' όψει αύτης, ότι δύναται μεταδοίναί διά του φιλήματος τυχοϋσαν αύτης πάθησιν του φάρυγγος ή του στόματος.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Πρόχειροι μέθοδοι προς αναζήτησιν λευκώματος και σακχάρου έν τώ ούρω.

Προς αναζήτησιν λευκώματος έν τώ ούρω λαμβάνομεν σύνηθες καθαρόν μετάλλινον κοχλιαρίον, όπερ κατά τώ ήμισυ πληροϋμεν διά του ούρου, έν φ προστίθεμεν δραγμαίδα ελατος μαγειρικού καθαρου, και φέρομεν άνωθεν άνημέμου κηρίου, ή λυχνίας. Όταν δε τώ ούρον άρξήται εξατμιζόμενον και αναβράζον, προστίθεμεν σταγόνας τινάς ζζους. Η πρόχειρος αύτη δοκιμασία δείκνυσιν άλαθήτως πάντοτε την ύπαρξιν λευκώματος έν τώ ούρω, ούσα

πολλώ μάλλον ευαίσθητος της μεθόδου του Heller και έχουσα τώ πλεονέκτημα του διατηρείν άμετάβλητον την χροϊάν του ούρου, ότε έμφανίζεται λευκή θόλωσις ή λευκόν κατακρήμνισμα, ένδεικτικά της παρουσίας λευκώματος.

Προς αναζήτησιν δε σακχάρου ή μέθοδος έστιν έτι άπλουστέρα. Έν κοχλιαρίω σταλάζομεν 2 σταγόνας ούρου και 4 περίπου σταγόνας ύδατος. Τώ κοχλιαρίον τούτο φέρομεν άνωθεν άσθενους φλογός κηρίου προς εξατμισιν όλοσχερή των σταγόνων τούτων, εξακολουθούμεν δ' ίνα θερμαινωμεν βραδέως διά της άσθενους φλογός τώ κοχλιαρίον, ότε σχεδόν άποτόμως έμφανιζόμενη χαρακτηριστική φαιά πορτοκαλοειδής χροϊά και σαφής όσμη κεκαυμένου σακχάρου (καρραμέλας) δείκνυσιν την έν τώ ούρω ύπαρξιν σακχάρου άνευ της έλαχίστης άμφιβολίας.—Διά της δοκιμασίας ταύτης εύκόλως εξιχνιάζεται 1/3—1 επί τοίς 100 σακχάρου.

Εί δε τώ ούρον μηδόλως περιέχει σακχάρον, έμφανίζεται κηλϊς νεφελώδης μελανωπή, διά δε της περαιτέρω θερμάνσεως αναδίδονται ιδιάζουσα χαρακτηριστική ούρώδης όσμη.

Ότε τέλος τώ ούρον περιέχει 1 τοίς 100 ή και πλέον σακχάρου, σχηματίζεται χαρακτηριστικώτατον βολάριον άνθρακος σακχάρου.

(Ίατ. Πρόδος)

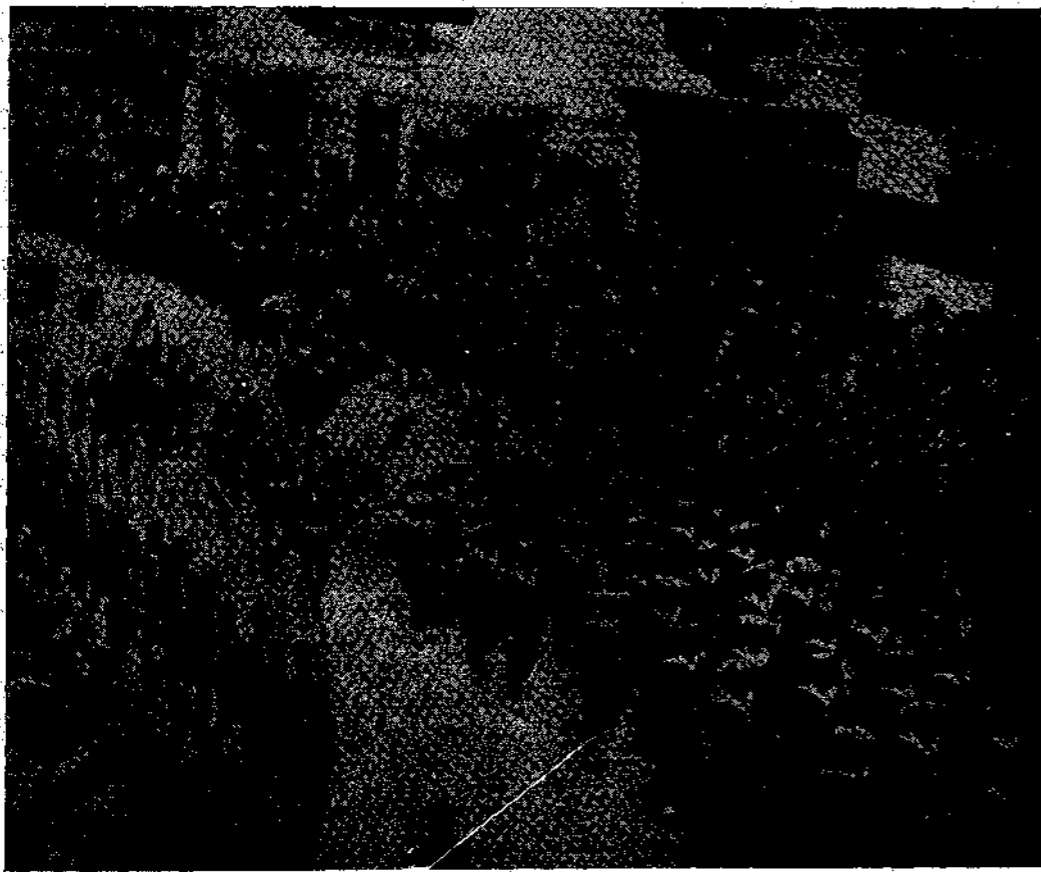
ΣΑΝ Η ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΝΕΙ

Γύρω ή άνοιξις φαιδρά
Ζωή γλυκελά χαρίζει
Τ' άγέρι παίζει στα κλαδιά
Η γή όλη άνθίζει.
Μά ή φύσις φαίνεται στυγνή
Έρημος σκοτεινή
Σάν ή καρδιά πονεί.

Γέρονν τά κύματ' άκαλά
Και πέρα στ' άερογάλι
Στ' όφλοίσβο τους κάθε καρδιά
Χωρίς να θέλη πάλλει.
Μά ό φλοίσβος είναι θλιβερός
Η θάλασσα θρηνηί
Σάν ή καρδιά πονεί.

Βαρκοϋλα τρέξει στα νερά
Τά σχίζει σαν δελφίνι
Και τραγουδάει ό ψαράς
Τά δίχτυα του σαν έίχνει.
Μά με μικρό παράπονο
Άντιλλαλει ή φωνή
Σάν ή καρδιά πονεί.

Παντού χωρά, παντού ζωή
Η φύσις όλη θάλλει
Τά ένθη γίνουον εύωδιά
Τό άηδονάκι ψάλλει.
Άχ! πόσον πολύ φαίνεται
Η φύσις σκοτεινή,
Σάν ή καρδιά πονεί. Α. ΑΛΒΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΑΔΗΣΜΟΝΗΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Α΄.

ΣΤΗ ΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Χρόνια και χρόνια επρόσμενες
 Να δής τη λευθεριά σου,
 Κι' έβραφες μ' αμ' δασείρευτο
 Την ώρα σου στεριά :
 Τους λόγγους, τὰ λημμέρα σου,
 Τους βράχους, τὰ βοννά σου,
 Της ρεμμαζές, τὰ δάση,
 Την κάθε σου μεριά.

Έλαχταροῦδες, Κρήτη μου,
 Σάν Κόρη δρφανεμένη,
 Χρόνια και χρόνια τώρα
 Της Μάνας αγκαλιά,
 Κι' επρόβαλλες μερόνυχτα
 Βαρειά ξαρματωμένη
 Σε καταγίδες μαῦρες,
 Με ξέπλεκα μαλλιά!

Σμιρτοῦν μέσ' ἀπ' τοὺς τάφους των
 Τ' ἀθάνατα παιδιά σου,
 Π' ἀντίκουζαν τὸν Θάνατο
 Με γέλοιο στή ματιά,
 Σμιρτοῦν, σφιχταγκαλιάζονται
 Στὴ Θεία λευθεριά σου
 Ποὺ με τὸ αἷμ' ἀντάλλαξε
 Πανώρη λεβεντιά!

Στεκόσουνα στήν κάτασπη
 Κορφή τοῦ Ψηλορείτη,
 Κι' ἀγνάντινες τῆς Μάνας μας
 Τὸν ὄμορφο οὐρανό,
 Καὶ ἔλεγες μέσ' στὰ λόγια σου
 Τέτοια λογόγια, Κρήτη,
 « Ἀγκάλιασέ με Μάνα »
 « Να πάγω νὰ ποινῶ ! »

Ἄπ' τὴ χιονάτη πρόβαλλες
 Τῆς Ἰδης κορυφοῦλα,
 Κι' ἀπὸ τοὺς πόνους σιάζανε
 Τὰ δάκρυα σου στὴ γῆ !...
 Μάνοιωδες πάντα μέσα σου
 Πῶς ἡ γλυκειὰ Μανοῦλα,
 Θὰ ἴδῃ νὰ σ' ἀγκαλιῶσῃ,
 Γλυκειὰ μὰ χαραυγῆ.

ΠΟΛ. ΑΧ. ΚΥΠΡΙΑΝΙΔΗΣ

Η ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΕΙΣ ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Η ΑΓΟΡΑ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΚΑΙ Η ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

ΕΜΜ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ-ΚΩΝΣΤ. ΜΑΝΟΣ

Δεύτερον αεροπορικόν δυστύχημα συνέβη άτυχώς εν Ελλάδι την έσπεραν της 4' Απριλίου εν Θεσσαλονίκη. Καθ' ήν στιγμήν ή δευτέρα μεραρχία άπεβιβάσθη και διέσχισε διά δευτέραν φοράν τας όδους της Μακεδονικής πρωτεύουσας, ό συμπατής αεροπόρος Έμμ. Αργυρόπουλος μετά του κρητός ήρωος Κωνσταντίνου Μάνου ύπερ την πόλιν έχαιρέτων τον τροπαιούχον στρατόν και μετά μίαν ώραν αι ύψιπετείς ψυχάι των έξηκολούθησαν τό υπερκόσμιον ταξείδιόν των έστεμμέναι με τον στέφανον του μάρτυρος και τον κότινον της δόξης.

Τό θλιβερόν άτύχημα έγένετο παρά τό χωρίον Λαγκαδά, άγνωστόν τίος ένεκα. Φαίνεται δι' έσταμάτησεν ό άτυχής Αργυρόπουλος τον κινητήρα και άπεπειράθη να προσγειωθή αβολ-πλανέ, διε ισχυρόν ρεύμα άνέτρψε τό αεροπλάνον, έπερ ούτω δρμητικώς κατερρίφθη επί του έδάφους έξ ύψος 500 μέτρων. Και ό μιν αεροπόρος εξέπνευσεν άδοστικίμν κατασυντριβείσης της κεφαλής του, ό δε πολεμιστής ποιητής Μάνος κτυπηθείς εις τό στήθος έπέζησεν όλίγας στιγμάς.

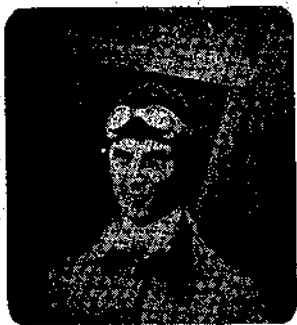
Τοιαύτα άτυχήματα δυστυχώς είναι έπόμενον να συμβαίνουσιν, έφ' όσον ό άνθρωπος προσπαθή να δαμάσθω τό άέριον στοιχείον. Και τά ένδοξα θύματα πρέπει να μή τά θρηνοΰμεν, διότι δέν είναι άπλοί πολεμιστάι ή υπερασπιστάι της πατρίδος, άλλ' άγέρωχοι σκαπανείς της επιστήμης, όπισω των δ' άκολουθεϊ άτελετέτος σειρά άλλων τολμηρών έργατων, οι όποιοι δέν πρέπει να βλέπουν ύγρους όφθλαμούς, άλλ' έπενυφημίας και παιϊνας.

Θαυμάσιος δέ τψ δυτι ήτο και ό επικήδειος λόγος του συμπαθοΰς αεροπόρου άξιωματικοΰ κ. Μουτούση, εκφωνηθείς κατά την κηδείαν του συναδέλφου του. Θαυμάσιος εις λυρικής έξάρσεως μεγαλείον, ήρωϊσμόν και άδοσιποΰθειον, διά τό έργον έπερ ό Καραμανλάκης και ό Αργυρόπουλος μετά του Μάνου έδόξασαν εν Ελλάδι.

Ίδού ό λόγος δν με φωνήν παλλομένην ύπό της συγκινήσεως έξεφώνησεν ό κ. Μουτούσης.

—α' Δφετε τό πένθος και τά δάκρυα. "Οχι. Δέν πενθοΰνται με θρήνους οι εν τή επιστημονική παλαίστρα και εν ταις επιστημονικαις επιχειρήσεσι πλιτιοντες νικηταί ήρωες. Η άδιαφορία προς τους κινδύνους της ζωής, ή αντιμετώπισις του θανάτου είναι ή απαραίτητος διά τον ήρωα ψυχική πανοπλία. Έάν δε μύριοι είναι οι περιστοιχίζοντες πάντα ζώντα κίνδυνοι, έάν δε μυριάδες άκμαίων νέων παρά πάσας τας προφυλάξεις ένδόξως καθ' εκάστην άποθνήσκουσιν, ώρισμένως την καλλιτέραν εξέλεξαν μοΐραν και άξιοι πάσης μνήσεως εϊσίν εκάινοι,

οτινες ύψιπέται τον νοΰν και τό σΰμα μετά ήρωϊκής επιμονής και άδιαπαρήσεως δαμάζοντες και ίππεύοντες τους θνμοειδείς του Αϊόλου ίππους, γίνονται πρόσομοποι της επιστημονικής προελάσεως διά την κατάκτησιν του άέρος.

ΕΜΜ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

«Μανάριοι οι εν τοιούτω άγώνι εδρίσκοντες την άθανασίαν, όχι τον θάνατον. Ζηλεύεται ή τύχη αυτών από πάντας, ίδια δε από τους άκολουθούντας αυτους εις την μεγάλην όδόν, ήν εκάινοι έχάραξαν. Μόνον ή παγκόσμιος επιστήμη, περισσότερον δε ή Έλληνική, θρηνεί δι' τοσοΰτον προΰρωσ τοιούτων έστερήθη πρωτεργατών. Όταν δε ως εν προκειμένω αι μελέται και τά πορίσματα της επιστήμης έφημερόσθησαν τόσον άποτελεσματικώς εις άπελευθερωτικόν πόλεμον, τότε πλέον προσέρχεται θρηνοΰσα μετά της Έπιστήμης και ή Πατρίς, δι' τοιούτων έστερήθη πολυτίμων άνιχνευτών και πολεμιστών, από κοινοΰ δε άμφότεραι καταθέτουσι τό κοιρόν διά τους ήρωας έπαθλον, τον δάφνινον στέφανον. Όταν όμως ή Έπιστήμη και ή Πατρίς θρηνώσι τους ένδόξους μαχητάς αυτών, νικητάς, τότε οΰδ' εις τους γεννήτορας αυτών επιτρέπεται να θλίβονται, αλλά να παραμυθώνται διά του Έλληνοπρεποΰς ρήματος. "Ηδειν αυτόν θνητόν γεγεννηκόσ» και να εΰλογώσι τον "Υψιστον, δι' τοιούτων ήξίωσεν αυτους τέκνον.

«Η Τιμή και ή Δόξα ή περιβάλλουσα τους πεσόντας άπτανανκλή όλόκληρος και εις τους γονείς αυτών, οτινες με τοιαύτα έξέθρεψαν αυτους αϊσθήματα. Τέκνα άμφότεροι οι εκ των αϊθέρων πεσόντες της εϋγενεστάτης άριστοκρατίας των ύπερ της πατρίδος άγωνιστών, άνατραφέντες εις τά ώραία όνειρα της Μεγάλης Ελλάδος, ήγωνίζοντο να ύψωνώσιν εις τό μεγαλύτερον προσιτόν ύψος, να αΰξήσωσι και διά των αϊσθήσεων αυτών της νέας Ελλάδος τον δριζόντα, δν πάντοτε έφαντάσθησαν άτέρμονα, γνήσιοι άπόγονοι του Μεγάλου εκάινου, όστις εν τή αυτη Μακεδονική χώρα έλεγε προς τον Βασιλέα πατέρα του, δι' ή μέχρι τότε Έλλάς ήτο Βασιλείον στενόχωρον δι' αυτόν

α' Αλλ' έπεδίωξαν έπίσης εκάι εις τά ύψη με-

ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΡΩΑ ΤΟΥ ΑΙΘΕΡΟΣ

ΕΜΜ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΝ

Ί Από ψηλά φαντάστηκες τό χάρο ποιδ ώραιον. Σάν άλλους δέν άπέθανες άρρωστος 'στο κρεβάτι. Μά άνοιγμένα τά πτερά έκυψες στο μοιραϊόν. Εις τους αϊθέρας ως αυτός έσφάλισες τό μάτι

Και σύ για την Πατρίδα μας τά ύψη άψηφοΰσες "Ολα του κόσμου τά καλή για αυτην τά λησιμονοΰσες. Κανένα δέν θυμήθηκες... εκει όπου πετοΰσες. Πάν φίλτρον σου, πάν αϊσθημα και μάνα! λησιμονοΰσες!

Τώρα σε κλαίει ή μάνα σου! σε κλαίει κ' ή πατρίδα. Τό όνομα σου άσβεστο θα μένη έδω κάτω. Στης Ιστορίας θα γραφθής εις την χρυσή σελίδα. Μαζό με άλλους ήρωας του δοξαστοΰ θανάτου.

ΣΟΦΙΑ Κ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ταρσιούμενοι, εις τό περιβάλλον εκάινο εις τό όποϊον ή στέγη και τό αϊσθημα δέν είναι δεσμώται των επιγείων δυνάμεων, να συλλάβωσι και ένώσωσι προς τον "Υψιστον άναπεμπομένους θερμοΰς πόθους και ίκεσίας όλόκληρου πληθυσμοΰ εκζητούντος την εις την μητέρα Έλλάδα επάνοδον. Ακόμη δε εκήτησαν, πλησιάζοντες περισσότερον προς τά ότια του Πλάσιου, να γίνωσι ταχυδρόμοι των Πανελληνίων αιτήσεων προς τον ρυθμιστή της τύχης των επιγείων.

Όρμισθώμεν δι' αι βλέψεις και ή δρῶσις του εϋγενούς Αργυροπούλου θα είναι αϊώνιον παράδειγμα μνήσεως διά πάντας ήμάς και ως εϊμεθα βέβαιοι δι' τοΰτο είναι τό εϋσεβέστερον εις την μνήμην εκάινου μνημόσυον. Όρμισθώμεν δι' αι καρδιαί ήμῶν θα όσι διαρκές του Έρμανουήλ Αργυροπούλου ήρώον και ύπό την έννοϊαν ταύτην ως διατυπώσωμεν τον όρκον ήμῶν με την φράσιν "Αϊωνία θα είναι παρ' ήμῖν αυτου ή μνήμη».

Ο ΣΥΜΜΑΧΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Χίος 14 Νοεμβρίου 1912.

Αγαπητή μου Μητέρα

Σήμερον αναλαχμβάνομεν την φρουράν της πόλεως. Έγώ δε μετά τριών στρατιωτών Χριστοφίδου Ι. Φωτάτη Ν. και Σάρδη Έπ. διατάχθημεν να φρουρήσωμεν τό Οθωμανικόν Ταχυδρομείον, όπου άνωθεν εύρίσκεται και τό Αγγλικόν Τηλεγραφείον.

Έλαβον δε διαταγήν να φρουρώμεν τά εν αυτω ύπάρχοντα έγγραφα, δέματα, επιστολάς, χρηματοκιβώτιον, ηλεκτρικά μηχανήματα και άλλα άντικείμενα.

Αφού δε έγκατεστάθημεν και έτακτοποιήσαμεν τά της φρουράς δέν παρήλθεν ήμισια ώρα και μάς έφεραν κοφίνιον πλήρες κνυδαρινίων και πορτοκκλίων ως και καπνόν αρκετόν. Αυτά δε προήχοντο από την παραπλεύρωσ οικίαν του κ. Χριστοφίδου, θεϊου του στρατιώτου Ιω. Χριστοφίδου, ύπηρετοΰντος εις την ύπ' έμέ φρουράν. Επίσης δέν παρέρχονται έτερα 10 λεπτά και μάς κομίζουν μίαν κανάταν γάλακτος μετ' άρίστου άρτου, δι' ό και τους ευχαριστούμεν διά την εϋγένειαν και την προθυμίαν των.

Περί την ένδεκάτην π. μ. ένψ έκαθήμεθα πρό της έξωθύρας βλέπομεν εκ της έναντι οικίας της καλλίστης οικογενίας Κας Πρωΐου την

ώραϊαν ύπηρετριάν της και μάς κομίζει και αυτη υπερμεγέθη δίσκον με τέσσαρα σερβίτσια και με ώραϊώτατον ροσμπίφ και με τά απαιτούμενα μαχαιροπήρουνα, τό μαΰρο ώραϊο κρασί και λέγουσα εις ήμάς: «Η Κυρία Πρωΐου σας προσφέρει ζυτά». Απορήσας τή ειπον.

—Μά λάθος θα κάνης κορίτσι μου, μήπως είναι διά τό επάνω πάτωμα;

—"Οχι, μάς άπανταξ εκ του παραθύρου ή εϋγενεστάτη Κα Πρωΐου, είναι διά σας τους έλευθερωτάς μας, να τρώτε και όρεξι να έχετε.

Τέλος πάντων αφού την ευχαριστήσαμεν εισήλθομεν έντός και έγευματίσαμεν ένθυμηθέντες τά σπήτια μας, καθότι τέσσαρας ήδη μήνας έχομεν να φάγωμεν τοιούτου είδους σπητικόν φαγητόν.

Τό άπόγευμα έπίσης μάς έστειλε φιάλην γεμάτην από σΰμα (μαστίχαν της Χίου) με ακολουθίαν σύκων, άμυγδάλων, σταφίδος κτλ. Την δ' έπομένην μάς έρχεται άλλος δίσκος με δοχείον πλήρες γλυκύσματος και 5 καφέδες. Μετ' αυτό μάς κομίζουν και εκ της οικίας Χριστοφίδου γάλα με άρτον. Την δε μεσημβρίαν εμφανίζεται πάλιν ή ύπηρετρία της Κας Πρωΐου κομίζουσα μεγάλην πινατέλαν πλήρη κερτέδων και άλλην με πατάτες τηγανητές, ως και μίαν ώραϊαν σαλάταν από

κόσμοι και πιπερές και μίαν φιάλη ωραίων κρασι. Δεν είχαμεν δὲ ἀποφάσι και μὰς ἐπανέρχεται ἡ ὑπνέρτρια κομίζουσα δίσκον μὲ 4 πιάτα ριζόγαλο.

—“Α! τότε λέγω εἰς τὴν ὑπνέρτριαν, ἐνθουσιασθεῖς, νὰ εἴπῃς τῆς Κυρίας Πρωτοῦ, ὅτι ἐξέρχεται τῶν ὀρίων. Αὐτὰ ὅπου κάμνει εἶναι πὰρὰ πολλά και θὰ διαμαρτυρηθῶ εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλῆν.

—Καθόλου, καθόλου δὲν εἶναι πολλά, γελῶσα μοῦ εἶπε, ὁρεξι νὰ ἔχετε και νὰ ἦσθε καλά νὰ τρῶτε.

“Ὡς εἶναι αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἐξηκολούθησε και τὴν ἐπομένην και μὲ ἄλλου εἶδους φαγητὰ, κεφτέδες, γάλα, γλυκύσματα κτλ. Τὴν τρίτην ἡμέραν τὸ βράδυ μὰς ἔρχονται τέσσαρες ὠραῖες μακρονάδες μὲ σάλτσα ἐκ τῆς παραπλευρώς, οἰκίας τῆς Κυρίας Οἰκονομίδου, ὅπου ἔμμενον ἀρκεταὶ δεσποινίδες.

Ἀφοῦ κ' αὐτὰς εὐχαριστήσαμεν διὰ τὰς εὐγενεῖς και πατριωτικότητας διαθέσεις των, τὴν ἐπομένην διατάσσεται ὁ λόχος μας ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν 10ον εἰς τὸ Αἴπος, διότι εἶχον τραυματισθῆ πολλοὶ στρατιῶται και ὁ ταγματάρχης μας κ. Κουβέλης.

Πράγματι τὴν ἐπομένην περὶ τὴν 5ην π. μ. ἀντικαταστήσαμεν τὸν 10ον λόχος, ὅστις ἦτο δεξιὸν και ὁ λόχος μας ἀνέρχεται ἐπὶ τῶν ἀποτόμων βράχων, ἵνα καταλάβωμεν ἓνα ὑψηλὸν και βραχῶδες βουνὸ πολὺ ἀπότομον.

Εἶναι 5η μ. μ. Ὁ λόχος μας καταλαμβάνει ἓνα πρὸς ἓνα τὰ ταμπύρια, ἀλλὰ μὲ βροχὴν. Εἰς τοὺς ἐναντι ὁμοῦς λόφους και εἰς ἀπόστασιν 500 μ. εὐρίσκονται οἱ Τούρκοι οἱ ὅποιοι μὰς πυροβολοὺν διαρκῶς και οὕτω καθίσταται δυσχεροστέρα ἡ προχώρησις μας. Ὁ λοχαγὸς μας ὄρθιος ὡσὸν νὰ μὴ γίνεται μάχη δίδει διαταγὰς.

—Κύριε ἀνθυπολοχαγέ, φωνάζει τοῦ κ. Μεταξά, νὰ καταλάβῃς τὰ ἀριστερὰ και ἐμπρὸς ὑψώματα.

Δὲν παρῆλθον 20 λεπτὰ και καταλαμβάνομεν τὰ ταμπύρια, ἀλλὰ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἐτραυματίσθησαν ἀρκετοὶ ἀπὸ τὸν λόχος μας, ὡς και ὁ μεγαλέμπορος Πειραιῶς κ. Χριστοφίδης εἰς τὸν πόδα, ὅστις και μεταφέρεται μετὰ τῶν ἄλλων τραυματιῶν εἰς νοσοκομεῖον Βροντάδων.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐμείναμεν ἐκεῖ βαλλόμενοι και βῆλλοντες τὸν ἐχθρὸν μὲ ὀλίγον ἄρτον και ἐλαίας και ἀνευ ὕδατος, ἡ δὲ βροχὴ μὰς περιέλουε καθημερινῶς και μὰς ἐμούσκευεν ἐλεεινά.

Ὅταν τὴν νύκτα τῆς πρώτης νυκτὸς ἤλασον αἱ φρουραὶ και ἐπειδὴ οἱ στρατιῶται ἦσαν σκορπισμένοι εἰς διάφορα ταμπύρια, ὡς ἐκ τοῦ σκότους, ὁ λοχίας σιτιστῆς μας κ. Βόρσας βλέπων παραπλευρῶς ἓνα στρατιῶτην ἐξα-

πλωμένον ἐλαμβάνει αὐτὸν ὡς κοιμώμενον και ἄρχισε νὰ τὸν κτυπᾷ διὰ τοῦ ποδός, λέγων —Βρὲ σὴκα νὰ βλέπῃς μπροστὰ σου μὴν ἔλθουν οἱ Τούρκοι. Μὰ θὰ σηκωθῇς; Και τὸν ἐκτύπησεν ἰσχυρότερον εἰς τοὺς ὤμους, ἀλλ' αὐτὸς οὔτε ἐκινεῖτο οὔτε ἀπῆντα, ἕως ὅτου ὁ δεκαεὺς Κ. Κωνσταντίνου ἐκπαῖ γέλωτας και φωνάζει —Καλὲ αὐτὸς εἶναι τούρκος νεκρὸς τὸν ὅποτον εὐρομεν ἐδῶ, δὲν βλέπετε ὅτι δὲν τὸ κουα.

Περὶ τὰ ἐξημερώματα ἡ βροχὴ σταματᾷ και τέλος τὴν τρίτην ἡμέραν εἶχομεν λιγαῖδα ὅπου ἐκεῖ ἐπάνω ἐστεγνώσαμεν ὅπως εἴμεθα ἐκθέτωντες και τοὺς μανδύας μας ἐπὶ τῶν βράχων. Ὅσάκις δὲ οἱ Τούρκοι μὰς ἔβλεπον νὰ κινούμεθα, μὰς ἐπυροβολοὺν, ἀλλὰ και ἡμεῖς τοὺς ἐφιλοδώρουσαμεν μὲ ἀρκετὰς σφαίρας.

Περὶ τὴν 5ην ἀπογευματινὴν ὥραν μία σφαῖρα κτυπήσασα πρῶτον εἰς τὸν ἐναντι μας βράχον μὲ ἐπισκέπηται εἰς τὸν δεξιὸν γόμφον, ὀλίγον ἀνωθεν αὐτοῦ και μοῦ προξενεῖ μικρὸν τσουξίμον. Θέτω ἀμέσως τὴν χεῖρα ἀνωθεν τοῦ ἀμπεχόνου και συλλυμβῶνω τεμάχιον σφαίρας, τὸ νικέλινον μέρος και αὐτὸ ὀλίγον ἀνοιγμένον. Εἶχε δὲ εἰσελθῆ ὀλίγον εἰς τὸ δέρμα και κηλιδωθῆ τὸ ὑποκάμιόν μου ἀπὸ τὸ αἶμα. Ἐζήτησα ἀπὸ τὸ παραπλευρῶς ταμπύρι ἐπίδεσμον και ἔδεσα τὸ μικρὸν τραῦμα, ἀνεκμένον νὰ κατέλθωμεν τὸ ἐσπέρα, ὅτε θὰ εἴργετο ὁ ἄλλος λόχος νὰ μὰς ἀντικαταστήσῃ διὰ νὰ τὸ περιποιηθῶ περισσότερον. Και πράγματι περὶ τὴν ἑβδόμην μ. μ. εἰς λόχος τοῦ 7ου μὰς ἀλλάσσει και ἀφοῦ μ' ἐδοῆθησεν ὁ στρατιώτης Μαυρομματῆς Β. ἐπειδὴ εἶχα και εἰς τὸ πόδι μου μικρὰν πληγὴν, ἀπὸ πτώσιν μου ἐκ τινος βράχου, κατερχόμεθα ὁμοῦ σιγὰ σιγὰ τὰ ἀπότομα και βραχῶδη μέρη τοῦ βουνοῦ. Ἀπὸ τὸ πολὺ σκότος ὅπου ἐπεκράτει, ἐσκοντάπτομεν και ἐπίπτομεν πολλὰκις και οἱ δύο, ἕως ὅτου ἐφθάσαμεν εἰς τὸν δρόμον. Καθ' ὁδὸν διακρίνομεν τρεῖς στρατιῶτας βραστάζοντας κάποιον ἀπὸ τὰς χεῖρας και μὴ δυνάμενον νὰ βαδίσῃ. Πλησιάσαντες διακρίνομεν τὸν λοχαγόν μας κ. Καρκατζὸν Ἡρακλῆν και τὸν ἐρωτῶ.

—Κύριε λοχαγέ, ἐπληγώθητε;

—“Ὅχι, μοὶ ἀπαντᾷ, ἀλλὰ τὰ πόδια μου ἐπικέσθησαν ὀλίγον ἀπὸ τὴν τριήμερον ὑγρασίαν.

Και ἐξηκολούθομεν εἰς τὸ σκότος βαδίζοντες σιγὰ, σιγὰ, ἀλλ' οὔτε παρεπονούμεθα, οὔτε ἐγογγίζαμεν ἀλλὰ μὲ ὑπομονὴν ὑποφέραμεν τὰ πάντα.

Ἀκολουθήσας τὴν ὁδὸν ἔμεινα μετὰ τῶν ἄλλων τραυματιῶν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Βροντάδων. Ἐδῶ οἱ ἐντόπιοι τοῦ χωρίου ἔχουν προσφέρει φλανέλλας, κάλτσες, ὑποδήματα και χρήματα και ἵδρυσαν τὸ πρόχειρον νοσοκομεῖον.

Ἐκεῖ ἔμεινα τὴν νύκτα και ἀφοῦ ἤλλαξα ἐσώρρουχα ἀνεπαύθη εἰς τὰ μαλακὰ πλέον

παπλώματα. Εὐτυχῶς τὸ τραῦμά μου δὲν ἦτο σοβαρόν.

Τὴν πρωτὴν ἐγὼ μετὰ 6—8 ἄλλων τραυματιῶν κατήλθομεν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα μεταβῶμεν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον και καθ' ὁδὸν μὰς ἐσταμάτουσαν ἀπὸ τὰς οἰκίας και μὰς προσέφερον μανταρίνια, ἀμύγδαλα, σταφίδες, κτλ. Αἱ δὲ γυναῖκες μὰς λέγουσαν ἀπὸ τὰ παρῆυρα:

—Στὸ καλὸ παιδιὰ και περυστικὰ σας και ἐδάκρυον νὰ βλέπουσαν νὰ κατέρχωνται καθημερινῶς ἀπὸ τὸ βουνὸ ἀπὸ τὴν μάχην τραυματίαι.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Χίου και ἐπειδὴ εἶχε πληρωθῆ ἀπὸ τραυματίας και δὲν ὑπῆρχε θέσις μὰς ἐστεῖλαν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Καλογραιῶν.

Ἐδῶ μεγάλη περιποίησης και τάξις ἐπεκράτει, πρώτης τάξεως συβες, μακαρόνια, γλυκύσματα, ὅ, τι ἤθελες εἶχες. Ἄγιναι μητέρες. Πολλοὶ τραυματίαι προσεπάθουν νὰ μείνουν ἐδῶ, διότι ἦτο μεγαλειτέρα περιποίησης. Τὸ ἀπόγευμα ὅμως διατασσόμεθα ὅλοι οἱ πρῶτοι τραυματίαι νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ Στρ. Νοσοκομεῖον διὰ νὰ ἐξετάσων τὰ σοβαρὰ τραύματα, ὅπως οἱ ἔχοντες τοιοῦτα σταλοῦν εἰς τὰς Ἀθήνας.

—“Ὁχι! εἶπον, ἀμα ἤκουσα Ἀθήνας· ἀλλὰ ἐγνώριζον ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι ἐγὼ δὲν θὰ μετέβαινον, διότι τὸ τραῦμά μου ἦτο ἐλαφρὸν και ἐντὸς 15 ἡμερῶν θὰ ἤμουν ἐντελῶς καλά και ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν.

—Διατὶ νὰ μὴ μοῦ σπᾷση κανένα κόκκαλο νὰ ὑπάγω κ' ἐγὼ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἄλλ' ἤλλαξα ἰδέαν και εἶπα, καλεῖτερον, διότι θὰ ἴδω περισσότερον.

Ἐμείνα εἰς τὸ Στρατ. Νοσοκομεῖον και ἐκεῖ εἶχομεν τὰς περιποιήσεις μας ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς Χίου, ἧτις ἔκαμε τὸ μέρος τῆς πολὺ καλά. Κυρίαί και δεσποινίδες ἔρχονται διαρκῶς κομίζουσαι διάφορα πράγματα, σοκολάττα, λουκούμια, καπνὰ και ὅ, τι ἄλλο ἐφραυτάζοντο. Αἱ δεσποινίδες μὰς ὑπηρετοῦν ὡς ἀδελφαὶ μας ἐπάνω ἀπὸ τὸ προσκέφαλον. Ἐπεριποιοῦντο δὲ ὅσον ἠδύναντο τοὺς τραυματίας καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν και ἐφευγον τὸ ἐσπέρα.

Ἐκεῖ ἐγνώρισα και τὸν κ. Μακρυωνίτην ἐκ Σύρου, ὅστις τυγχάνει γνωστὸς τοῦ πατρός μου και μοῦ ἔκαμνε συντροφικὰ ὡς και ἡ νοσοκόμος κόρη του.

Μετὰ νοσηλείαν 12 ἡμερῶν ἐνταῦθα ἐξῆλθον, διότι μόνον ἡ πληγὴ τοῦ ποδός δὲν εἶχεν κλείση και μετέβαινον καθ' ἐκάστην διὰ νὰ μοῦ ἀλλάσσουν τοὺς ἐπίδεσμους και διότι ἐτενοχωροῦμένη μέσα περισσότερον παρὰ εἰς τὸν λόχος μας, ὅπου διεμείναμεν εἰς τὸ ὠραῖον μέγαρον τοῦ Παρθενωγαγεῖου.

Ἐμείναμεν ἐνταῦθα ἐπὶ δεκαπενθήμερον.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οἱ ἄλλοι λόγοι ἤλασσοντο εἰς διάφορα μέρη.

Ἐν τοσούτω αἱ μάχαι ἐξηκολούθουν και οἱ τούρκοι δὲν ἠνθούσαν νὰ παραδοθοῦν.

Εἰς τὸ πυροβολικὸν εἶχομεν ἀπὸ τὰ μικρὰ ὀρειβατικὰ κρούπ, δύο παλαιῶν συστήματος, τὰ ὅποια ὡς ἐκ τοῦ καπνοῦ ὄν παρήγαγον ἐπρόδιδον τὰς θέσεις μας και ἐζήτησαν ἄλλα.

Μετὰ 15 ἡμέρας ὁ λόχος μας διαταχθεὶς μετέβη διὰ προφυλακὰς εἰς τὴν θέσιν Χαρταυλάου, ἔχοντες ἐναντὶ μας τὸν Ἄγ. Μάρκον και τοὺς Ἄγιους Πατέρας, ὡς και τοὺς πολιοχομένους τούρκους. Μετὰ δύο ἡμέρας ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν πόλιν, διότι μὰς ἀντικατέστησεν ἐν ἔμπεδον τάγμα.

Εἰς Χιον εἶχον ἔλθῃ τότε δύο ἕτερα ἔμπεδα τάγματα ἐκ Μυτιλήνης ὡς και 8 ὀρειβατικὰ Κρούπ. Μετὰ 5 δὲ ἡμέρας ἐφθασαν ἐξ Ἀθηνῶν και ἐν πεδινὸν πυροβόλον, ὡς και ἐν ὀρεινὸν Δαγκλῆ, ὅτε ἀρχίσαμεν νὰ ἐτομαζόμεθα διὰ τὴν γενικὴν κατὰ τῶν τούρκων ἐπίθεσιν ἀφοῦ δὲν ἤθελον νὰ παραδοθοῦν.

Ἐνεκα ὅμως τῆς ἐλαττώσεως τῶν ἀνδρῶν εἰς τοὺς λόχους μας, ὡς ἐκ τῶν πολλῶν τραυματιῶν ἐδόθη ἐνίσχυσις ἐκ τῶν ἐμπεδῶν ταγμάτων, εἰς δὲ τὸν ἰδικὸν μας ἐδόθησαν 40, διότι εἶχομεν μείνει ὀλίγοι.

Ὅλα τὰ νοσοκομεῖα ἦσαν πλήρη τραυματιῶν και εἰς τοῦτο εὐγενῶς προσεφέρθη ὁ κ. Κροντηρᾶς νὰ διαθέσῃ ὅλας τὰς κλῖνας διὰ τοὺς τραυματίας. Ἐκεῖ δ' ἐνοσηλεύετο και ὁ Ἰ. Χριστοφίδης, τῆς διμοιρίας μου, τραυματισθεὶς εἰς τὸν μηρὸν σοβαρῶς. Ἐπίσης τακτικώτατα ἐσύχναζον και αἱ Κυρίαί και δεσποινίδες Πρωτοῦ τοὺς τραυματίας παρηγοροῦσαι και προσφέρουσαι διάφορα ἀντικείμενα εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Ὅα μείνουν δὲ ὄντως ἀλησμόνητοι αἱ μητρικαὶ περιποιήσεις ὧν ἐτύχομεν ἀπὸ τὰς εὐγενεῖς ἐν γένει Κυρίας τῆς Χίου, ἰδιαίτερος δὲ οφείλω νὰ ὁμολογήσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὴν Κυρίαν Πρωτοῦ, διότι και ὅταν ἐπέστρεψα ἐκ τοῦ Νοσοκομείου εἰς τὸν λόχος μας, εἴργετο τακτικὰ νὰ ἐρωτᾷ διὰ τὸ τραῦμα μου κ.τ.λ.

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι παρήρχοντο και ἡ ἐπίθεσις κατὰ τῶν ἰσχυρῶν ὠχυρωμένων τούρκων ἐπὶ τῶν ὄρεων ὀλοὲν ἀνεβάλλετο διότι ἤλθον και εἰς διαπραγματεύσεις μετ' αὐτῶν ὅπως μὰς παραδοθοῦσαν, ἀλλὰ δὲν κατωράθη συμβιβασμὸς, διότι ἐζήτησαν ἀδύνατα πράγματα, ἦτοι νὰ τοὺς μεταφέρωμεν ἐλευθέρως και μετὰ τοῦ ὀπλισμοῦ των εἰς τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Προσεχῶς ἀποστέλλω τὴν συνέχειαν.

Ἄσπάζομαι ὅλους

Κ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

(Ἔπεται συνέχεια)

ΠΡΟΓΥΜΑ ΚΥΝΗΓΩΝ

Μίαν ώραίαν του Σεπτεμβρίου ημέραν, τρεις νεαροί κυνηγοί ἐστάθμευσαν εἰς τι μικρὸν ἐστιάτοριον τῆς ἐξοχῆς Β. διὰ τὴν ἀναπαυθῆσιν καὶ παρήγγελον ἀφθονον γεῦμα, διότι ἐφαίνοντο ἔχοντες πολλὴν ὀρεξίν.

Ὁ καταστημάρχης ἐννοήσας τοὺς πελάτας του ὡς πολυταλάντους ἐτέθη πάραυτα εἰς τὴν διάθεσίν των. Οἱ δὲ νεαροὶ κυνηγοὶ ἀφοῦ ἔλαβον θέσιν γύρω τῆς ὀρεκτικωτάτης τραπέζης, ἤρχισαν καταβροχθίζοντας τὰ ἀλεπάλληλα φαγητά, διηγούμενοι συνάμα διαφόρους ιστορίας, οὕτως ὥστε καὶ ὁ ξενοδόχος ἐπιμειλούμενος τὸ δειπνον τοὺς ἤκουε καὶ αὐτὸς ἐνθουσιασμένος.

— Εἰς ἐμὲ ἔλεγεν ὁ εἷς, μοῦ συνέβη κάτι περιεργότατον : Εἶναι τῶρα δύο ἔτη, ὅτε ἐκυνήγουν συνοδευόμενος ἀπὸ δύο καλοὺς σκυλοῦς, πλησίον τοῦ Μ... ὅπου ἔχω μικρὰν ἐπαυλιν, ὁπότεν αἰφνης βλέπω δύο λαγούς. Ὁ εἷς μόλις ἀντικρίσας με, ἔφυγε τροχάδην ἀπὸ ἑνα δρόμον πρὸς τὰ δεξιὰ, ὁ ἄλλος δὲ πρὸς τὰ ἀριστερά. Οἱ σκύλοι μου ἐπράξαν ἀμέσως τὸ αὐτό. Ὁ Μεδδρ ἐκυνήγησε τὸν λαγὸν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἡ Φλώξ ἕνα θαυμάσιο ἰσπανικὸ σκυλὶ ἔτρεξε πρὸς τ' ἀριστερά.

Τὰ ἔχασα διότι, ὅπως λέγει καὶ ἡ παροιμία, δὲν πρέπει κανεὶς νὰ κυνηγᾷ δύο λαγούς, μὴ... χάσῃ καὶ τὸν ἕνα.

Τὶ νὰ κάμω ; Ποιὸν νὰ διαλέξω ;

Ἀπεφάσισα τὴν εὐθείαν νὰ λάβω διεύθυνσιν, διότι ἐγνώριζα ὅτι εἷς ἐν εἶδος μικρᾶς πλατείας οἱ δύο αὐτοὶ δρόμοι κατέληγον καὶ ἤλπιζα ὅτι ἐπὶ τέλους κάποιος λαγὸς ἐκεῖ θὰ ἐφθάνει.

Πράγματι δὲν ἠπατήθην ἡ τύχη μου μάλιστα ὑπερέβη καὶ τὰς ἐλπίδας μου, διότι ἀντὶ ἐνὸς εἵδα νὰ προβάλλουν καὶ οἱ δύο λαγοί.

Ἐτρέχον δ' εἷς ἀντιθέτως τοῦ ἄλλου με φρενιτικῶς ταχύτητα.

Ἐτοιμάζω ἀμέσως τὸ ὄπλον μου. Μόλις δὲ ἐσκόπευσα νὰ τραθῆξω, αἰφνης οἱ δύο λαγοὶ συντήθησαν μέτωπον κατὰ μέτωπον σὰν δύο ἀτμομηχανές, συνεκρούθησαν κ' ἔπεσαν ἀναίσθητοι κατὰ γῆς !

Ἐτρέξα νὰ τοὺς σηκώσω, καὶ ἡῦρα καὶ τοὺς δύο νεκρούς, διότι κατόπιν τῆς αἰφνης αἰσθητικῆς συγκρούσεως ἔσπασαν τὰ κρανία των τὰ κακόμοιρα τὰ ζῶα !

— Πολὺ παράξενον προσέθεσαν οἱ φίλοι μου.

— Ὅσον παράξενος καὶ ἂν εἴνε αὐτὴ ἡ ἱστορία, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, ἐξηγεῖται εὐκόλως : Οἱ λαγοὶ ἔχουν τοὺς ὀφθαλμούς πλαγίως τῆς κεφαλῆς, ὅθεν δὲν βλέπουν ἐμπροσθέν των καὶ δὲν ἀποφεύγουν τὰ ἐμπόδια.

— Ἐν τούτοις, ὑπέλαβεν εἰς τῶν νέων, οἱ λαγοὶ εἶναι πολὺ ἔξυπνοι καὶ ὅταν ἐννοήσουν

ὅτι τοὺς κυνηγοὺν, ἔχουν πολλάκις πονηρίαις τοῦ δὲν τῆς ἔχουν οἱ λύκοι. Παρέστην μάρτυς εἰς ἕνα κυνήγι, ὅπου ἕνας λαγὸς ἔγινεν αἰτίας νὰ χαθοῦν λαγονικὰ μεγάλης ἀξίας.

Ἐκυνηγοῦσαμε μὲ φίλους εἰς τὰ κτήματα ἐνὸς πλουσίου γείτονός μας, μᾶς συνώδευον δὲ δώδεκα λαγωνικά. Ἐνας λαγὸς προβάλλει ἀπὸ ἕνα πύκνωμα τοῦ δάσους καὶ τρέχει πρὸς τοὺς ἄγροισ' οἱ σκύλοι τρέχουν ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ τότε φαντάζεσθε τὸ τρέξιμόν των.

Παρηκολουθοῦμεν ἔλοι μὲ ἐνδιαφέρον : ἐν τὸς ὀλίγου οἱ σκύλοι τὸν συλαμβάνουν, ἀλλ' αἰφνης τοὺς γυρίζει ἀποτόμως δεξιὰ καὶ τότε ὄλοι μαζὺ γάνονται πάλιν μὲ φοβερὰς καὶ ἀπελπισμέναις ὑλακάς. Μὴ ἐνοοῦντες τί συνέβαινε, τρέχομεν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ὅλοι οἱ σκύλοι εἶχαν πέσει ἐντὸς μιᾶς χαράδρας βάρους 20 μέτρων.

Ὁ λαγὸς ἀφοῦ τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὸ γέλυον τοῦ κρημνοῦ, στρέψας καὶ πάλιν αἰφνιδίως ἔφυγεν, ἀφοῦ τοὺς ἐξεφορτώθη, διότι τὰ καυμένα τὰ ζῶα μὲ ὄλην των τὴν ὀρμὴν ἦτο ἀδύνατον νὰ σταματήσουν.

— Πολὺ περίεργον, λέγουν πάλιν οἱ δύο ἄλλοι νέοι.

— Ἐ, λοιπόν, ἐγὼ, κύριοι, ὑπέλαβεν ὁ πρῶτος διηγούμενος, εἶδα κάτι ἐπίσης περιεργότατον. Ἐνῶ ἐκυνηγοῦσα ἕνα πτηνὸν ἐψάρευσα ἕνα... ψάρι !

— Ἐνα ἰπτάμενον ἰχθύν ; ἠρώτησεν εἰς τῶν φίλων.

— Ὄχι, ἕνα ψάρι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ ! Ἐκυνηγοῦσα μίαν ἀγριόπαπια εἰς τὰς δὺθας μιᾶς λίμνης : γνωρίζετε καλά ὅτι τὰ ζῶα αὐτὰ εἶναι πολὺ ὑποπτα. Εἶχα πλησίασῃ μὲ ἄκραν ἐπιφυλακτικότητα, ἡ ἀγριόπαπιαις δὲν μὲ εἶχαν ἀντιληφθῆ' ἐκολυμβοῦσαν ἡσυχὰ μὴ ὑποπεύουσιν τὸν κίνδυνον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπιαναν καὶ ἀπὸ ἑνα ψαράκι.

Ὅταν τὰς ἐπλησίασα πολὺ, ἐτράβηξα.

Ἡ ἀγριόπαπιαις ἐθάθησαν, πετώσας καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, μία δὲ ὀλόκληρη ὀμᾶς ἐπέρασεν ἄνωθεν μου.

Τὰς ἐκτύπησα καὶ πάλιν, ὁπότε κάτι ἔπεσε κάτω εἰς τὴν χλόην, ἔτρεξα καὶ τί εὗρηκα ; Ἐνα ὠρατὸ κυπρίνο ποῦ εἶχε πιᾶσει μίαν ἀγριόπαπια.

Αὐτὸ λοιπόν ἦτο ὄλο μου τὸ κυνήγι !

Οἱ νέοι ἐγέλων θορυβοδῶς, ὡς καὶ ὁ ξενοδόχος, ὅστις τοὺς ἤκουε μὲ περισσοτέρην ἔτι εὐχαρίστησιν.

Ἐζήτησαν κρασί Βορδώ, ὅπερ καὶ τοῦ προσέφερθη ἀμέσως.

— Εἰς ἐμὲ, εἶπε μὲ τὴν σειράν του ὁ νεώτερος τῶν κυνηγῶν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν ἀκόμη ὀμιλήσῃ, συνέβη ἐπίσης κάποιον ἀστεῖο ἐπεισάδιον, τὸ ὅποιον ὅμως δὲν κολακεύει τὴν ἐπι-

δεξιότητά μου, καὶ θὰ μὲ κοροϊδεύσετε ἴσως.

Οἱ σύντροφοὶ του ἐγέλασαν.

— Οἱ γονεῖς μου ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, μοῦ εἶχαν ὑποσχεθῆ στολὴν κυνηγοῦ διὰ τὰς παύσεις.

Κυνηγός ! Ὅποιον γλυκὺ ἦνευρον διὰ τοὺς μαθητὰς.

Διὰ νὰ προετοιμασθῶ λοιπὸν ἐξησκούμην εἰς τὴν σκοποβολὴν ἐντὸς τοῦ κήπου μας.

Ἐκαμα ἄρκετὰς προόδους, ὅταν ἕνας γέρον κυνηγός μὲ συνεβούλευσε νὰ δοκιμάσω νὰ κυνηγήσω.

Μοῦ ἔδωκε λοιπὸν ἕνα μικρὸ λαγὸ τὸν ὅποιον εἶχεν αἰχμαλωτίσῃ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Ἐπῆρα τὸν λαγὸν καὶ ἐπῆγα εἰς τὸ πλησίον δάσος, ὅπου καὶ τὸν ἔδεσα εἰς ἕνα δένδρον ἀπεμκκρύνθην λοιπὸν καμμία δεκαπενταριά μέτρα, ὁπότε ἐσημάδευσα προσεκτικώτατα καὶ ἀφοῦ πλέον ἤμουν βέβαιος, ἐτράβηξα.

— Πεισισμένος δὲ ὅτι τὸν ἐφόνευσα ἐπλησίασα, ὅτε κατὰπληκτος τὸν εἶδα νὰ τρέχῃ μὲ ὄλας του τὰς δυνάμεις.

Ἀντὶ νὰ σκοτώτῳ τὸν λαγὸ, ἔσπασα τὸ σχοινὶ ποῦ τὸν εἶχα δεμένο !

Γέλωτες διεδέχθησαν τὴν διήγησιν τοῦ νεκροῦ κυνηγοῦ.

— Ἄ ! εἶναι εὐφύεστατον ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ ξενοδόχος, μὴ δυνάμενος νὰ συγχατήσῃ τοὺς γέλωτάς του.

— Ὑστερα ἀπὸ λίγὸ ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, ἀφοῦ μοῦ ἐδώρησαν τὴν στολὴν, ἔφρουγα πολὺ πρῶτῃ καὶ ἐπέστρεφα νύκτα, πάντα ἀπράκτος ἀλλὰ δὲν ἀπηλπίζομην, ὅτε καὶ πάλιν ἐξηπατήθη καὶ αὐτὸ χάρις εἰς τὴν ἀδεξιότητά μου.

— Εἰμὲθι ἀνυπόμονοι νὰ μάθωμεν τί ἄλλο σοῦ συνέβη τοῦ λέγουν οἱ φίλοι σου.

— Ἐκυνηγοῦσα πέρδικας, ὅταν αἰφνης σταματᾷ ὁ σκύλος μου. Σταματᾷ καὶ ἐγὼ, προσέχω καὶ βλέπω ὀλίγα μέτρα μακρὰν μίαν ώραϊν πέρδικα. Τραβῶ. Ἀκούω μίαν λυπηρὰ φωνή, κάτι νὰ πετᾷ μέσα στὸν καπνὸν καὶ νὰ πέφτῃ.

Τρέχει ὁ σκύλος μου καὶ μοῦ φέρει... τὴν οὐρά τῆς ! τὴν οὐρὰ μόνον τῆς ἀπέκοψα !

— Καὶ ἡ πέρδικά σου ; εἶπαν οἱ φίλοι σου.

— Πετᾷ ἀκόμη.

Οἱ νεαροὶ μὲς κυνηγοὶ διέταζαν σαμπάνια ἐπῆραν τὸν καφὲ συνοδευόμενον ἔτι ἀπὸ τὸ παλαιότερον κονιάκ.

Ὁ ξενοδόχος εὑρίσκει τοὺς πελάτας του διασκεδαστικούς ! διότι ἦσαν καὶ ὀλίγον ἐν εὐθυμίας ! ...

Ἐσηκώθησαν τέλος τῆς τραπέζης καὶ ὅπως ξεμουδιάσουν ἤσκουντο εἰς τὴν γυμναστικὴν. Ὁ ἕνας ἐπηδοῦσε πάγκους, ὁ ἄλλος καρέκλες, ἐπιδεικνύοντες τὴν εὐκινησίαν των.

Ὁ ξενοδόχος τοὺς ἐνεθάρρυνε λαμβάνων καὶ αὐτὸς μέρος.

Τότε ἐστοιχημάτισαν καὶ τὸν ἔλαβαν ὡς μάρτυρα.

— Λοιπὸν κύριε, λέγει εἰς τῶν κυνηγῶν, στοιχηματίζω τρεῖς μοποτίλιες σαμπάνια, ὅτι θὰ τρέξω περισσότερον.

— Δεχόμεθα, ἀπαντοῦν οἱ ἄλλοι δύο.

— Πρέπει νὰ βάλωμεν ἕνα σημάδι, ἐπιλέγει ὁ πρῶτος : Βλέπετε αὐτὸ τὸ δρόμο ποῦ πηγαίνει πρὸς τὴν Κ. ; Τὸ διάστημα εἶναι σχεδὸν 300 μέτρα, μᾶς κάμουν λοιπὸν 600 νὰ πάμε καὶ νὰ ἐπιστρέψωμε. Θὰ φύγωμεν ὄλοι μαζὺ, αὐτὸς δὲ ποῦ θὰ ἐπιστρέψῃ τελευταῖος,

ὄχι μόνον θὰ προσφέρῃ τὴν σαμπάνια, ἀλλὰ... θὰ πληρώσῃ καὶ τὸ τραπέζι.

Ὅλοι γελῶντες ἐδέχθησαν τὴν γνώμην του.

— Πρέπει ὅμως νὰ μᾶς δώσῃ κάποιος τὸ σύνθημα. Ἐχετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἀναλάβητε σεις τὸ σύνθημα, ἐρωτᾷ ὁ νεώτερος τὸν ξενοδόχον.

— Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς ἀπαντᾷ οὗτος, κολακευθεὶς.

— Θὰ κτυπήσετε τρεῖς : εἰς τὸ τρίτον θὰ φύγωμεν.

Οἱ τρεῖς κυνηγοὶ ἐστάθησαν εἰς γραμμὴν, εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου,

— Ἐτοιμοί ; ἠρώτησεν ὁ ξενοδόχος.

Εἰς τὴν ἀπάντησίν των, ἐκτύπησε τρεῖς μὲ τὰ χέρια του, καὶ οἱ νέοι ἐξεκίνησαν. Εἰς τὰς ἀρχὰς τὸ τρέξιμόν των ἦτο ὀλίγον τρεμουλιαστὸν, ἐφαίνετο πῶς εἶχαν καλὰ δειπνίσῃ.

Ὁ ξενοδόχος περιστοιχισμένος ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους του ἐγέλα θορυβοδῶς. Ὅλιγον κατ' ὀλίγον οἱ κυνηγοὶ ἐφθάναν εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου, πλέον δυναμωμένοι.

— Νὰ τους, ἐφθασαν, λέγει ὁ ξενοδόχος, τῶρα θὰ ἐπιστρέψουν, ἔλατε νὰ χειροκροτήσωμεν τὸν νικητὴν.

Οἱ δρομεῖς ἐξηκολούθηον τὸ τρέξιμον.

— Περίεργον λέγει ὁ ξενοδόχος δὲν φαίνονται πλέον...

... Καὶ πράγματι δὲν ἐφάνησαν ποτέ !...

— Καὶ τὸ ἀστεῖον εἶναι πῶς ἐγὼ τοὺς ἔδωσα τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως, ἐγγύγουσεν ὁ ξενοδόχος μὴ γελῶν πλέον !

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Π.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Εἰς τὰς ἐξετάσεις ἢ διδασκάλισσα ἐρωτᾷ τὴν μικρὰν μαθήτριάν.

— Δεσποινίς ποῖοι ὀδόντες φυτρῶνουν τελευταῖοι;

— Καὶ ἡ μαθήτρια ἄνευ δισταγμοῦ.

— Οἱ ψεύτικοι.

Μεταξὺ μαθητῶν.

— Λοιπὸν ὁ φίλος μας Ν. τί γίνεται;

— Εἶναι σὰ οὐράνια!

— Τί λέξ; ἐπέτυχε καμμία θέσει στὴν τράπεζα ἴσως ἔ;

— "Ὁχι, εἶνε ἀεροπόρος.

Τὸ δίκαιον.

— Μὲ ἐμπάτισε, καὶ θὰ μοῦ δώσης λόγον!

— Αὐτὸ δὲν μὲ ἀφορᾷ

— Πῶς! ὅλοι λέγουν πῶς εἶσαι τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι.

Ἄ. Τοτὸς στὴν μικρὰ τοῦ ἀδελφῆ.

— "Ἐλα νὰ παιξομε γροθιές.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάνω;

— Σὺ τίκοτε: ἐγὼ θὰ σοῦ δίνω γροθιές στὴ μύτη, ἕως οὗ ἀνοίξῃ!!.

Ἄ. Ὑπνορέτης. — Μὰ προχθὲς ἀκόμη ἡ κυρία μου σοῦ ἔδωκεν ἕνα σακάκι. Τί θέλεις ἀβλιν τώρα;

Ἄ. Ἐπαιτής. — Ἡ κυρία σου εἶναι εἰς θέσιν λοιπὸν νὰ ξεύρη, ὅτι οἱ τσάπες μου εἶναι ἀδειανές....

— Αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὑποφέρω ἀπὸ τρομερὰ ἀϋπνία. Ὅλη τὴν νύκτα σκέπτομαι πῶς θὰ κατορθώσω νὰ ἐκδώσω τὰ ποιήματά μου.

— Οὐφ! κατῆμνη! Διάβαξε κάθε βράδου μερικὰ καὶ θὰ σὲ πιάνη ἀμέσως ὁ ὕπνος!

Ἄ. Πελάτης. — Τί κατάστασις εἶναι αὐτὴ γκαρσόν; Μ' αὐτὴ τὴν πετσέτα θὰ ἔχουν οὐκοινοσθὴ προηγουμένως ἕξα ἄλλοι!

Τὸ γκαρσὸν σατυριζόμενον. — "Ὁχι, κύριε, ἕνας μόνος...

Σένια. Hommage International à l'Université Nationale de Grèce 1912. Τυπογραφεῖον « Ἐστία ».

Ἀνεμνηστικὴ Ἐπετηρὶς τῆς Ἀμφιτετρῆδος τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἐκδοθεῖσα τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ κ. Σπ. Λάμπρου, ἐκ 411 σελίδων καὶ τῇ συνεργασίᾳ τῶν ἐπιφανῶν ξένων σοφῶν.

Τὰ κατὰ τὴν 75 Ἀμφιτετρῆδα τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου. Σελ. 392. Τύποις « Ἐστίας » 1912. Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ μετὰ πολλῶν εἰκότων συντεταγμένη ἐκδοσις τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου, ἐν ἣ λεπτομερῶς ἐκτιθενται τὰ τοῦ ἀληθοῦς ἑορτασμοῦ κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1912 τοῦ Πανεπιστημίου μας καὶ τοῦ 15' Συνεδρίου τῶν Ἀνατολιστῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

43. Αἴνιγμα.

Στὰ αἰδέμα πετῶ
"Ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφίση;
Τὴν ζωὴν σου δὲ μετρῶ
ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς
καὶ μὲ πυροξυτονίσῃς.

44. Αἴνιγμα.

Τὸ πρῶτον μου θηρίον
τὸ δεύτερον βουνόν
Τὸ τρίτον μου σημαίνει
πάν ἔμφυχον καὶ ζῶν
Ἑλληνικὴ τὸ ὄλον πολίχνη
ποῦ θὰ εὐρῆς
Ἐλπίζω κυρευθῶ.

45. Αἴνιγμα.

Βγάλε Σίγμα, βάλε Γάμα
καὶ θὰ ἴδῃς ἐν τῷ ἄμα
μία νῆσος νὰ κρηφθῇ
ν' ἀπομυστηριωθῇ.

ΔΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

21-22 ΤΕΥΧΟΥΣ

40. Λευκή—Λεύκη

41. Μέλω—μένη (Μελπομένη)

42. Φυλακή—Γλακή.

ΖΗΤΕΙΤΕ

ΤΟ ΚΟΝΙΑΚ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΟΙΝΩΝ

ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ